1. Petrus brev

i tolkning

av

Lars Larsen

(Skrivet under en vistelse på sluten psykiatrisk avdelning på Danderyds sjukhus, juli-augusti 2022)

Kapitel 1, vers 1:

"Från Petrus, Jesu Kristi apostel, till de utvalda, som lever skingrade, som främlingar i Pontos, Galatien, Kappadokien, Asien och Bithynien."

Kommentar: De där namnen är områden i nuvarande Turkiet. Detta brev hade således kunnat heta "Petrus brev till Turkiet", ty han skrev bara ett brev till Turkiet, som har överlevt. Hade Erdogan fått tillsänt sig ett brev med det namnet, hade han säkert läst det. Även Uppenbarelseboken kunde kallas "Johannes Uppenbarelse till Turkiet".

Petrus skrev till messianska judar i förskingringen, i Diasporan. Han var inte primärt kallad att predika för hedningar, såsom Paulus var.

Dessa judar var främlingar i denna världen. Flyktningar, som somalier i Turkiet, som åkt över medelhavet med en skranglig båt, och hamnat i Tarsos, med nöd och näppe räddande sig undan drunkningsdöden. Även då flydde man så. Kanske dessa judar hade flytt undan Herodes Antipas. Brevet är enligt mig skrivet i början av 50-talet, fast de flesta experter föreslår en tidpunkt någon gång på 60-talet. Judarna, särskilt de messianska, är förföljda p.g.a. Jesu liv och död, som retat det stora Odjuret, Romarriket, och Petrus vill trösta och stärka dem med detta brev. Kanske sitter han själv fängslad, ty det var då man på apostlarnas tid hade tid och ro att skriva högkvalitativa brev som krävde mycket ro och eftertanke.

Vers 2: "*...utvalda enligt Guds, vår faders, plan, helgade av Anden och bestämda till lydnad och rening med Jesu Kristi blod. Nåd och frid åt er i rikaste mått."*

Kommentar: Lär aposteln Petrus ut den calvinska doktrinen att några är utvalda till frälsning och andra till evig fördömelse? Nej, något sånt är ovärdigt Petrus och vår barmhärtige Gud. Vad lär han då? Jo, att vissa är utvalda till frälsning och lydnad. Lite som en general före ett krig mönstrar sin här och tar ut de bästa till de svåraste uppgifterna. Det är ett stort ansvar att ha fått bli frälst.

Men de övriga då?, frågar du. Dem säger Petrus ingenting om, så dem skall du överlämna till Guds barmhärtighet. Spekulera ej över predestinationen. Det är högre kurs. Något vi fattar först i himlen.

Vers 3: *"Välsignad är vår herre Jesu Kristi Gud och fader. I sin stora barmhärtighet har han fött oss på nytt till ett levande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda,.."*

Kommentar: Vi är födda av Fadern, inte av Sonen, men genom Sonen, dvs. hans uppståndelse. Vad är vi födda till? Ett fysiskt liv? Ett "normalt" liv? Nej. Vi är födda till ett levande hopp. "The eternal hope", som dean F.W. Farrar (1831-1903) kallade en av sina böcker om allas slutliga frälsning. Eller "The larger hope", som det också har blivit kallat. Om just det handlar det levande hoppet, om det och inget mindre, om alltings återställelse, apokatastasis. Det hoppet är så stort och levande att vi välsignar Fadern för hans majestätiska barmhärtighet.

Vers. 4: "*...till ett arv som inte kan förstöras, fläckas eller vissna och som väntar på er i himlen."*

Kommentar: Vad är detta heliga arv? Jo, det är de skatter vi har samlat i himmelen medan vi levde på jorden. All frukt som kommit av våra goda gärningar. Vi skall få tillbaka allt vi förlorade, allt vi avstod från och offrade för Jesu skull. Åker och hage, skog och sjö, familj, hustru och barn, häst och hund. Allt som gjorde livet värt att leva. Det finns bevarat för oss som ett arv i himlen, ett kungaarv. Ty vi är "barn till en kung". Och det arvet är fullständigt, dvs. det är större än det vi offrade här på jorden. Himlens bank har en god ränta. Däri ingår det som gör oss lyckligast, att ingen av dessa Jesu minst andliga bröder och systrar skall gå förlorade, dvs. alla ogudaktiga skall bli frälsta. Vore detta inte sant, då vore arvet bra simpelt och befläckat. En tortyrkammare i kungens källare skulle då få arvet att först befläckas, sedan förstöras och till sist, vissna för gott. Ville du ärva hos en kung med en tortyrkällare? Jag hade nekat t.o.m. till 300 miljarder bara p.g.a. den källaren. Smutsiga pengar hade det blivit då. Tänk inte smutsiga tankar om Gud och hans arv, smutsig blir själen din då.

Vers 5: "*Ty Guds makt beskyddar er genom tron fram till den frälsning som finns beredd att uppenbaras i den sista tiden."*

Kommentar: Är detta läran "En gång frälst, alltid frälst"? Så att de som avfaller, aldrig har varit äkta frälsta? Det är en vanlig calvinistisk uppfattning. Nej. Denna vers är förklaringen på varför vårt arv är så ljuvligt. Tror vi på det nu ("genom tron") kan vi vara vissa på att vi får ut vår lön för våra goda gärningar, inte minst **trons** gärning, fast vi skulle avfalla och således gå miste om en del av lönen till djävulen. Trots detta står de uppsamlade himmelska smaragdpengarna på det himmelska bankkontot kvar, och detta är oförgängligt, ty Gud skall bevara oss genom allt till att mottaga vår lön på den yttersta dagen, "vare sig vi vakar eller sover", för att låna ett uttryck från Paulus i 1. Tessalonikerbrevet.

Den lutherske prästen Richard Wurmbrand satt 14 år i isoleringscell i kommunistiskt fängelse under diktatorn Ceausescu. Här kommer en av mig påhittad anekdot om honom:

Wurmbrand fick oftare besök av de bättre fångvaktarna än från de sämre. En dag sade Richard till en av de bättre fångvaktarna följande märkliga ord: *"Gud belönar och skall belöna även de onda för de få goda gärningar de gör. Ja även demonernas och Satans få goda gärningar skall belönas av Gud.*"

Fångvaktaren gick därifrån, förstummad.

Vers 6: "*Därför kan ni jubla, även om ni just nu en kort tid skulle få utstå prövningar av olika slag."*

Kommentar: Vem jublar när de får det svårt? Jag har aldrig sett det under min livstid, sådär andefyllt beteende går över mitt vett och förstånd. Jag **börjar** dock få grepp om det på basen av vad som hänt i mitt hjärta under de fem senaste dygnen i isoleringscell (jag skrev detta på psyket i Covid-19-karantän) - att isoleringen inte kunde släcka min inre glädje, utan istället fann jag mitt bo i cellen - och trivdes. Men **jubla** - nej. Icke än. Psykiatrin känns för hemsk. Då måste man ha bra mycket tillit till Gud. Tillit till att **Anden icke kan utsläckas av Satan med psykmediciner**. Så vad jag behöver är ett andedop med Anden i 1. Petrus brev. Men vet du vad psykiatrikerna gör om jag börjar jubla som Paulus och Silas i stocken i fängelset i Filippi? Då säger de att jag har mani och kommer med mer medicin för att ta kål på min glädje, ja mer och mer tills jag blir "normal" eller kanske förgiftas av all övermedicinering, vilket hänt vissa psykpatienter, som dött. Därför jublar psykpatienter inte på avdelningen och talar inte i tungor, bara andra utan sinnesjuksstämplet i pannan. I oss psykpatienter gömmer Gud sin härlighet på ett kenotiskt (det grekiska ordet kenosis betyder *självutblottelse*), som han gömde sin härlighet på korset. Där jublade inte Kristus, han klagade. Psykpatienterna på psyket lever med Kristus på korset i den yttersta förnedringen, och de är som de som "sår med tårar och skall hösta med jubel", såsom det står i Skriften.

Jag har klagat, fastspikad på psykiatrins kors, men redan känner jag jublets sakta toner tona i mitt inre, osläckbart, som bådar om ett större jubel med grodor och sparvar i Guds paradis. Detta stilla jubel kunde inte isoleringscell och 10 mg Zyprexa per dag, släcka.

Vers 7: "*...för att det som är äkta i er tro - och detta är långt dyrbarare än det förgängliga guldet, som dock måste prövas i eld - skall ge pris, härlighet och ära när Jesus Kristus uppenbaras."*

Kommentar: Varför jublar man när man vunnit en miljon på lotto, men icke när man kommer i prövning, då detta, om man håller ut, gör en rikare, långt rikare, än världens rikaste man? Se där en av tillvarons gåtor. Så blinda är vi människor för det andliga, så jordbundna, så lite lever vi som om Gud och himlen fanns, vi lever faktiskt ofta som om materien vore det enda som fanns.

Men vet du vad. Det finns en utväg, säger aposteln Petrus. Det är genom att inte sky prövningar, ty håller vi ut i dem, luttras vår tro som guld, och vi börjar **se** in i den osynliga världen, och räkna med den och dess skatter. Går vi igenom tillräckligt många sådana prövningar, jublar vi till slut mitt under plågan. Mitt i det att vi har 20 mg Zyprexa (en hemsk antipsykotisk medicin) i kroppen, och lider av dess biverkningar, utan löfte om lindring eller medicinbyte. Ingen medicin kan då släcka vårt inres stilla jubel, ty Uppståndelsekroppen, som

lever av Guds Ord allena, har tagit över, och på den biter inga mediciner, lika lite som Satan med dödens bojor kunde hålla Jesu Uppståndelsekropp kvar i graven. Uppståndelsekroppen är Verklighetskroppen, vår kropp sådan den innerst inne är, i sin individuella kerubiska urbild, bakom det tunna höljet av förstenad, jordbunden materia, den är Verkligheten själv, om du förstår mig rätt, ett med Verkligheten, det Sanna och det Sköna. Satan tror han kan dräpa Verkligheten med piller, dräpa varje skymt av Verklighetskroppen, men det är lika fåfängt att försöka något sådant som att försöka förinta själva existensen, hela vårt universum. Lita på den Skapare som har skapat din Verklighetskropp (det grova och förstenade i din kropp är syndafallets och Satans verk), att han skall låta denna kropp segra till slut i dig, lika säkert som han skall låta Verkligheten, eller Existensen, segra till sist över Förstöraren, Förintaren, Satan Lucifer. Det äkta vaskas sakta fram i tillvaron, genom alla krig, genom all nöd, det äkta i vår tro och i allt, och det skall uppenbaras i härlighet och heder en dag.

Vers 8: "*Ni har inte sett honom men älskar honom ändå; ni ser honom ännu inte men tror på honom och kan jubla i outsäglig, himmelsk glädje."*

Kommentar: Tron ser det osynliga och tror det otroliga, det är trons paradoxala väsen. Är det inte otroligt att allt lidande snart skall ta slut i Jesu Kristi fridsrike? Det ser inte så ut direkt. Det finns många bottnar i löftet om fridsriket. Kanske ditt personliga tusenårsrike har börjat, vem vet. Att du lidit ut vad du lida skulle, och att ditt lidandes tid är förbi? Att härefter kan ingen, inte ens psykiatrisk fångenskap, ta din glädje ifrån dig? Det går människor på vår jord som redan bor i helgedomen vid altaret där, som tempelpojken Samuel i Gamla Testamentet, ja som översteprästen Eli. Som bara väntar på sitt livs Stora Försoningsdag, då de en gång för alla skall få inträda i det Allraheligaste för att offra sitt liv och sitt blod, sin jordiska existens, på altaret där, Förbundsarken. De som bor i templets helgedom har ständigt frid och glädje, och det har ej prästerna och leviterna, som bara gör tjänst där om dagen. Nej, man måste vara tempelgosse eller överstepräst för att få lov att bo i helgedomen. Jesus är vår store överstepräst och tempelgosse som alltid bodde i helgedomen, utom när förhänget rämnade och han klagade av smärta, och när du blir tillräckligt lik Jesus, blir också du en andlig överstepräst som lider ställföreträdande för folkets synder, offrar ditt liv på jorden på Stora Försoningsdagen, och lever i förbön för folket som Jesus, istället för att som Satan anklaga dem dag och natt. Du får Abrahams attityd till Sodom, m.a.o. Då medlar du mellan Putin och Sverige istället för att sprida krigspropaganda. Du blir en andlig general, och du vet om det. Din fullkomning anas i horisonten.

Vers 9: "*...då ni nu står nära målet för er tro: era själars räddning*."

Kommentar: När ens eget tusenårsrike har börjat, före man är död, där enbart frid och glädje råder, och gammeladamsnaturen är död, då är det inte långt kvar till änden för ens egen del.

Den frälsning Petrus talar om här är inte den som inleder vårt kristenliv, utan som avslutar det. Det som Jesus menade då han sa: "*Den som håller ut intill änden, han skall bli frälst*." Den är den yttersta, slutliga frälsningen, då aldrig någon synd och något avfall är möjlig mer. Och ju närmare vi kommer denna frälsning, desto svårare är det för oss att synda, desto mer etableras vårt eget personliga tusenårsrike.

Vers 10: "*Det var denna räddning som profeterna sökte och forskade efter när de profeterade om den nåd som ni skulle få."*

Kommentar: Det finns ingen profet i Gamla Testamentet som inte på något sätt profeterar om eller förebådar "**Den Första Uppståndelsen**", som den frälsning Petrus talar om också kallas av Johannes teologen i Uppenbarelseboken. Kristus finns nämligen på varje blad i Gamla Testamentet, också i släkttavlorna. Om du är en profet, söker du och forskar också om den Första Uppståndelsen, vad den är, när den skall ske, och hur du skall nå den. Det är det bibliska testet på om du är profet. Den Första Uppståndelsen är profetens stora passion, och Jesu uppståndelse för 1700 år sedan på apostlarnas tid, är kärnan i denna passion, kärnan i Första Uppståndelsen, som innebär att våra kroppar och jordens materia skall förvandlas och en Ny Jord ska skapas.

Vers 11: *"De ville utröna vilken och vad slags tid som Kristi ande i dem syftade på när den förutsade de lidanden Messias måste utstå och den härlighet som skulle följa.*"

Kommentar: Det fenomen vi ser idag med kristna domedagspredikanter som profeterar om datum för Jesu återkomst, så som t.ex. Harold Camping, är gammalt. Alla profeter i Gamla Testamentet höll på med liknande ting, så mycket längtade de efter Jesu första ankomst. Längtar man tillräckligt efter sin älskades ankomst, börjar man forska i och utröna vilken tidpunkt hen eventuellt skulle kunna komma tillbaka på. Om inte annat, så ber man Herren om ett datum för återkomsten, och sedan hoppas man på detta datum, hoppas att återkomsten sker då.

Detta är en mätare på din längtans intensitet, om du håller på med profetiska tider och stunder. Det kan vara spekulation, men det är kärlekens spekulation, hoppets övningar i barnsligt pladder. Tron säger alltid: "Kom Herre Jesus, kom snart!" Och när tron är riktigt levande, säger den: "Kanske Herren kommer idag."

Ja, Herre. Det skall bli en salig dag när du kommer. "I'm gonna lay down my heavy load." Och jag ska få lov att sluta tryggt med mina antigudsmediciner på den dagen.

Vers 12: *"Det uppenbarades för dem att det inte var sig själva utan er som de tjänade med sitt budskap. Detta har nu kungjorts för er av dem som i helig ande, sänd från himlen, kommit till er med evangeliet, detta som änglarna längtar efter att få blicka in i.*"

Kommentar: Har inte änglarna den härlighet som Messias uppenbarade? Nej, inte enligt denna vers, som är sann. Änglarna står under Messias i härlighetsrang, ja även under de heliga från jorden, som skall döma änglarna efter uppståndelsen. Hur är detta möjligt? Är inte ärkeängeln Mikael högre i rang än aposteln Paulus? Tänk på vad Paulus gjorde innan han blev frälst.

Varför är Paulus större än ängelen Mikael? Det är för att Paulus offrat mer, lidit mer än ängelen Mikael. Det är lidande som ger oss del i Kristi fulla härlighet. Oavsett vad vi har gjort innan vi började offra oss för vår medmänniska. I lidandet och fångenskapen luttras vi som guldet så vi kommer ner på djupet i vår varelse, på djupet i tillvaron där hundar i fångenskap lever. Då blir vi lika trogna vår Gud som de bästa och snällaste hundarna är trogna sina hussar och mattar. Den helighet som hundarna och Kristus har, kan man bara få genom att gå genom dödsskuggans dal. Tur är att man som ängel i himlen kan vara fullkomligt lycklig ändå, fast man inte utvaldes till den lidandets heder som Kristus och hundarna på jorden utvaldes till. Den härlighet som de senare får är mer fråga om heder än lycka. Heder och att vara värdig ära i himlen. I himlen hedrar vi varandra med glädje och lust, därför är det inte fråga om lycka, mindre eller större lycka. Det handlar istället om att få Guds eviga heder i historieböckerna i

himlen. Sök Guds ära, heder från Gud, inte från människor, och du skall bli orubblig på din väg.

Vers 13: "*Var därför beredda att bryta upp, och håll er vakna. Sätt allt ert hopp till den nåd som kommer er till del när Jesus Kristus uppenbaras.*"

Kommentar: Jesus skulle ha kunnat komma tillbaka på aposteln Petrus tid, därför säger han såhär. I varje generation sedan dess skulle han ha kunnat komma. Idag kan han komma. Är du redo om han kommer idag? Väntar du då på hans ankomst? Gläds du åt den? Rannsaka dig. Om du väntar, är du vaken.

Jesus kommer som en tjuv om natten. Han kommer inte när **du** har tänkt det. Han lyder inte dina bud och dina datum för hans ankomst.

I Jesu återkomst är vi helt beroende av Guds barmhärtighet för att bli uppryckta med brudeskaran, ty vi har orena läppar, talar ett orent språk, och vår livsklädnad är besmittad och behöver renas i Jesu blod för att passa i himlen. Vi behöver alla bada i Livets Flod för att glömma alla fruktansvärda minnen och stygga ord, tvångstankar och andemakter och allt som babyloncivilisерat är. Livets Flod är Jesu dyra blod, Jesu hjärteblod, hans barmhärtighets offerdöd, och det är sist och slutligen den som släpper oss in i himlen, trots att vi nådde mannens mogenhet i Kristus. Vi skall dömas efter våra gärningar, ja, men ingenting är tillräckligt för att få gå in i det Allraheligaste utom att gå med Lammets blod och stänka det på Förbundsarken. Inte ens översteprästen kunde gå in där i eget namn, han gick in i offerlammets namn, i skydd av offerlammets blod.

Sätt ditt hopp till detta dyra, rena blod på Uppståndelsens dag, inte till din egen rättfärdighet. Det kan du bäst om du har ett rent och ärligt hjärta som har gjort upp sina synder med Gud och har frid med Gud. Inte ett sprucket kärl, utan ett helt och bevarat kärl vittnar bäst om Guds ljus, släpper bäst Guds ljus in och ut. Men ljuset är ett korsfärst ljus, ett fördolt ljus, inte denna världens glans och prakt. Det är inte ditt, utan kommer från Jesu blod.

Vers 14: "*Ni är lydnadens barn, låt er inte styras av de begär som behärskade er medan ni ännu var okunniga.*"

Kommentar: Barn av Jesu lydnad är vi. När vi får Jesu Ande i oss, älskar vi att lyda Gud och det goda. Då är det Jesu Ande som styr oss, inte våra egna begär, må de vara köttsliga eller andliga. Även de andliga begären måste offras, t.ex. begäret efter att bli döpt med Anden, ja bönens Ande, så man ber dag och natt, naturligt. Njutningen däri måste också offras till Gud, såsom Abraham offrade Isak. Man får då tillbaka något högre, nämligen att inte vår vilja sker, vare den aldrig så andlig, utan att Guds vilja sker.

Vers 15: *"Lev ett alltigenom heligt liv, liksom han som har kallat er är helig.*"

Kommentar: Skall man närma sig Gud, måste man vara helig, ty Gud är helig. Blott den som är född på nytt kan se Guds rike. Blott med vårt väsen, vårt liv, kan vi se Gud. Då ser vi inte med vårt fysiska öga, ej heller med vårt "sjätte sinne", utan då är det, som mystikern Hjalmar Ekström (1885-1962) uttryckte det, "som om hela varelsen vore öga." Då gör man sig icke en bild av Gud i sin fantasi, och då bryter man inte andra budet, bildförbudet, och blott då kan man närma sig Gud, då man ingen guldkalv gör som man dansar omkring.

Vers 16: "*Det står ju skrivet: Ni skall vara heliga, ty jag är helig*."

Kommentar: Vad är det att vara helig? Begreppet fick ursprungligen sitt innehåll av hebreiskans "kadosh" eller arabiskans "muqaddash", och det betyder "avskild". Att vara helig betyder att vara tagen ut ur världen, utvald, helgad för tempelbruk, avprofaniserad och förandligad. Jag blev tagen ut ur världen i juni 2005 då jag gifte mig med ett träd och stiftade Den Heliga Naturens HYPERLINK "https://larshemsida.blogg.se/2020/january/den-heliga-naturens-orden.html"HYPERLINK "https://larshemsida.blogg.se/2020/january/den-heliga-naturens-orden.html" HYPERLINK "https://larshemsida.blogg.se/2020/january/den-heliga-naturens-orden.html"Orden, en klosterorden. På den vägen är det än. Jag passar ej i världen, jag har börjat bli förandligad, och blir så mer och mer för varje dag. En vacker dag passar jag blott på långtidsavdelningar inom psykiatrin. Lite som det gick med Paulus, till slut blev han sittande mycket länge i fängelse, då hans ljus blev för starkt. Herren bevare mig i avskildheten från världen, att jag måtte stå fast däri, även om det skulle kosta mig långa tider i fångenskap.

Vers 17: "*Om ni säger Fader när ni åkallar honom som dömer var och en efter hans gärningar utan hänsyn till person, lev då i gudsfruktan under den tid ni vistas här."*

Kommentar: Att kalla Gud Fader förpliktar. Är det sant att vi är Guds barn och inte Satans barn? Om vi är Guds barn lever vi som vår fader, ett liv i gudsfruktan, dvs. vördnad för Gud. Och den vördnaden baserar sig på att våra gärningar skrivs upp av änglar, i himmelska biografier. Lever vi i medvetenhet om detta, lever vi inte ett lättsinnigt liv, så att vi tar lätt på synden. Vi kan vara muntra och glada som Franciskus, men vi lever försiktigt, arbetandes på vår frälsning i fruktan och bävan. Vi gör upp allt Guds Ande talar om i vårt samvete, även sånt som bara viskas svagt.

Vers 18: "*Ni vet att det inte var med förgängliga ting, silver eller guld, som ni friköptes från det meningslösa liv som ni övertagit från era fäder."*

Kommentar: "Det kostet Jesu dyre blod å frelse meg en dag". Detta är orsaken till att vi tar så allvarligt på synden. Det kostade Jesus så mycket att sona vår synd. När vi insett priset för vår frälsning, och levt oss in i Kristi lidanden, inte minst genom att bära dem i vår egen kropp, lida med Kristus, kan vi aldrig vara lättsinniga.

Vers 19: "*Nej, det var med blodet från ett lamm utan fel eller fläck, Kristi dyrbara blod."*

Kommentar: Kristus gjorde inte bara inga medvetna synder, han gjorde heller inga omedvetna synder, det som kallas fel eller misstag. Det var för att han inte bara var människa, utan också Gud, Guds Son. Han kunde inte falla i synd just därför. Lite som djuren, inte minst lammen och hundvalparna, inte heller har några synder eller fel eller misstag. De är perfekta. Det känner man. Jesus var lika perfekt som ett riktigt nyfött lamm, och det var därför hans offer var fullkomligt, så att det kunde frälsa hela skapelsen, alla varelser. Hans fullkomliga offer visar oss att Gud är fullkomligt god, och detta frälser oss.

Vers 20: "*Han var utsedd redan före världens skapelse men trädde fram först nu vid tidens slut, för er skull som tror."*

Kommentar: Jesus har inte alltid, från evighet, varit Guds Son, utan blev utsedd till detta en gång i himlen före jorden skapades, lite som kung David blev utsedd och smord till kung av Samuel, profeten. **Jesus blev smord av Gud själv**. Adopterad till Guds Son.

Gud visste redan före han skapade jorden att människan skulle falla i synd, kanske hade Satan fallit redan då, innan jorden skapades, och Gud förutsåg hur Satan skulle lura Adam.

En plan för hur alla varelser skulle bli frälsta utverkades, och Jesus blev centralgestalten i denna plan. I denna plan kan vi vila, vissa om att Gud skall hålla vad han lovat. Satan och de onda är ju bara som bakterier för Honom, **han vet allt om dem och vet hur de skall bli frälsta**.

Vers 21: *"Genom honom tror ni på Gud, som har uppväckt honom från de döda och förhärligat honom, så att ni i er tro också kan hoppas på Gud."*

Kommentar: Jesus är vårt stora hopp i frälsningsdramat, Jesus är orsaken till att vi kan hoppas på Gud och framtiden, inte bara tro på Gud. Vad är det som ger oss ett sådant hopp? Jo, det är att alla Guds löften har fått sitt ja genom honom (2. Kor. 1:10). Hans person är Uppfyllelsen av löftena, han bär hela världens frälsning i sig, och när han uppenbaras, då är tiden inne för Alltings återställelse. En sådan kraft har Lammets blod. Tror du inte Gud visste vad han gjorde när Han offrade sin Isak, Jesus?

Vers 22: "*Ni har renat era själar genom att lyda sanningen och kan leva i uppriktig kärlek till era bröder. Älska då varandra av hela ert hjärta."*

Kommentar: O, Herre, du har sagt att vi får förlåtelse om vi lever i ljuset och bekänner våra synder, i uppriktighet, ärlighet och lydnad mot sanningen. Herre, lys med din sanningslykta på hela mitt inre, och låt mig ej gömma mig i mörkret. Ja, mycket mörker har det varit i mig, mycken laglöshet och mycken synd. Bara du vet vad som varit medvetna brott och vad som varit omedvetet, i ovetenhet. Herre, du är större än mitt hjärta, du känner mig bäst. Gränsen mellan medvetet och omedvetet är jag oförmögen att dra. Jag bara hemfaller åt grubbel. Men jag erkänner att jag syndat på ett eller annat vis, och behöver ditt renande blod för allt detta, både medvetna och omedvetna synder. Så förlåt mig Herre, o må jag bli än mer fylld av kärlek till min nästa, och offra allt för honom.

Vers 23: "*Ni är ju födda på nytt, inte ur en förgänglig sådd utan ur en oförgänglig, Guds levande och bestående ord,"*

Kommentar: Paulus säger i Rom. 10:17: "*Så bygger tron på förkunnelsen, och förkunnelsen på Kristi ord.*" Vi är födda av Kristi ord, Kristus är Guds Ord. Det är ett levande ord, ty Kristus lever än. Det är ett bestående ord, ty Kristus är densamme idag, igår och i evighet.

Kristi ord är inte som latinet och koinegrekiskan, ett utdött språk. Det är inte som nysvenskan, som förändras hela tiden, så mycket att de gamla inte hänger med. Nej, det är **både** levande och bestående.

Vers 24: "*...ty: Människan är som gräset och all hennes härlighet som blommorna i gräset. Gräset vissnar och blommorna faller av."*

Kommentar: Ja, vad är en människa att du tänker på henne, Herre. Vår utvärtes människa är blott stoft. Dess härlighet förgås. Men vår invärtes människa förnyas dag för dag när vi tillhör Herren. En vacker dag kanske Uppståndelsekroppen tar helt över och vi får uppleva en himmelsfärd såsom Elia. Det längtade Paulus efter, i Fil. 3:11. Att hans kropp skulle förvandlas och tas levande upp till himlen. Det längtar jag också efter. Lättheten i uppståndelsekroppen. O Herre, låt mig målet hinna, även om det skulle kosta mig en livstid i psykiatrin. Men, Herre, hjälp mig att uppföra mig nyktert och väl, så att jag får lov att bo på boende. Amen.

Vers 25: "*Men Herrens ord består i evighet. Det är detta ord som har förkunnats för er."*

Kommentar: Har du icke känt hur Herrens ord aldrig vissnar i ditt hjärta, aldrig blir tråkigt, alltid är som nytt? Du får alltid något nytt ut ur det, ty det är en källa med levande vatten som aldrig sinar.

Så är trösten från Herrens löften alltid riklig. "Löftena de står kvar". Och löftenas hjärta är löftet om Alltings Återställelse. Även det är ett Kristi ord: "*Och när jag blir upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig.*" (Joh. 12:32) Sa han "alla" med förbehåll? Nej. "Alla" här är alla varelser som existerar. Tack Herre. Amen.

Kapitel 2

Vers 1: *"Lägg därför bort allt slags ondska, falskhet och förställning, avund och förtal."*

Kommentar: Den som lägger bort all falskhet och förställning, blir som barnen, ren i själen, ren och oskuldsfull, och gör man det riktigt radikalt, blir man en sån främling i denna världen, att man anses som en dåre, och man riskerar psykiatrisk fångenskap. En som lägger bort all förställning säger det den tänker, och då blir man genomskinlig, så att alla fel, inte bara allt gott, syns, avslöjas. Då blir man sårbar, ett lätt byte för t.ex. psykiatrin, i Kina kanske för arbetslägren (dvs. koncentrationslägren) där.

Vad skall jag säga om avund, då jag aldrig upplevt det riktigt ordentligt, utan bara kan gissa vad det är? Jag tror avund och svartsjuka är en helveteseld som brinner i människan, och det är dit man kommer när man vill äga och kontrollera, bli rik i världen, på Mammon, status eller fina, sexiga, vackra tjejer och annan jordisk lycka. När man anammar Hollywoods kärlek istället för Guds Agape, den romantik som rinner ur Guds Agape, den villkorslösa kärleken, då kommer kärleken till helvetet, där lustarna brinner som en eld, och bland dessa lustar är lusten att äga och kontrollera de värsta. Av dem kommer avund och förtal.

Vers 2: "*Som nyfödda barn skall ni längta efter den rena, andliga mjölken, för att växa genom den och bli räddade."*

Kommentar: Skall man läsa bara i Bibeln? Kanske som nyfrälst är det bäst att göra så. Det är trygg kost, det är den rena, andliga mjölken. Läser man bara i Bibeln, får man maten serverad som modern ger barnet di. När man växer i tron och blir yngling i tron, behöver man arbeta för sin mat. Då går man ut på jakt eller plockar blåbär eller så. Då måste man leta efter sin mat. Det betyder att man då, för att få djupare kunskap om Bibeln, måst bredda sina kunskaper och gå på djupet med texterna. Och då är det bra att lära sig t.ex. historia och främmande språk, så att man kan bättre förstå den bibliska historien och dess profetior, och så att man kan läsa

Bibeln på grundspråket. Då blir man mera allmänbildad, och allmänbildning tillhör mognandet i tron.

Men skall man läsa utombibliska texter, måste man sålla texterna, ty de är inte Guds rena ord. Guds Ord är som en stor guldtacka, luttrat och renat guld, väldigt många karat. Att läsa i andra böcker är som att vaska guld i Klondike i Amerika under guldruschen. Det kräver mycket arbete, men det är det värt, och du hittar några guldkorn ibland, t.o.m. i den sekulära litteraturen. Läs lite sekulär litteratur om du är yngling eller vuxen i tron, särskilt historia, men läs med urskiljning så du inte vaskar guld på Mälarens strand utan reser till Klondyke.

Vers 3: "*Ni har ju fått smaka Herrens godhet."*

Kommentar: I Ordet är det primärt som man smakar och ser att Herren är god. Men också i vardagens bönesvar, smakar vi och ser att Herren är god. Tvivlar vi på att Herren är god, kan vi bara begrunda vår historia, och minnas alla bönesvar och alla Herrens välgärningar, och vi får tro och framtidshopp.

Här på jorden får vi en försmak på Herrens godhet, den räcker mer än väl för att vi skall sälja allt vi har för att köpa åkern med pärlan, så ljuvlig är Herren, ljuvlig som mastiff-hundar och skator på vägen.

"O Jesus, la mitt hjerte få
en sådan smak av deg.
Att dag og natt du väre må
min sjel umistelig."

(B.C.Lund)

Vers 4: "*När ni kommer till honom, den levande stenen, ratad av människor men utvald av Gud och ärad av honom,"*

Kommentar: O Jesus, du är den levande stenen, den helige, friske dåren, den kungliga slaven, den syndfrie brottslingen, den sårade helbrägdagöraren, den föraktade segraren, den ratade pärlan, den korsfäste guden.

Vers 5: "*...då blir också ni till levande stenar i ett andligt husbygge. Ni blir ett heligt prästerskap och kan frambära andliga offer som Gud vill ta emot tack vare Jesus Kristus."*

Kommentar: Vi blir precis som Jesus levande stenar, heliga, friska dårar osv. Och vi kommer in i helgedomen, in i det heliga i Guds Tempel. O hur ljuvligt!

*"I Herrens tempel sier allting "äre",
der er tillbedelse og hellig frykt.
Der er det godt og herlig å få väre,
ett hellig sted hvor jeg kan vile trygt."*

(Anna Kjärnet från "Smiths Vänner", min moderförsamling)

När vi kommer in i helgedomen i vår frälsning, dvs. in i helgelsen, då börjar ett liv i offer, då offrar vi vårt liv, allt vi äger, vårt jag och vårt ego, till Gud, och han tar emot det enbart p.g.a.

att vår store Överstepräst Jesus frambar sitt fullkomliga offer en gång, och hans offer omsluter vårt offer, så att Gud ser vårt offer i Kristi offer, och så blir också våra offer fullkomliga, och kan så tas emot av Gud. Men först utväljer Gud offrena i vårt liv.

Vers 6: *"Det står ju i skriften:*

"Se, på Sion lägger jag
en hörnsten, utvald och ärad;
den som tror på edn
skall inte stå där med skam."

Kommentar: Det kan se ut för Jesu lärjunge, när han förföljs för Jesu skull, t.ex. blir inlagd på psyket, som om han kom på skam, men det är bara Satan som i civilisationen har riggat verkligheten så att det ska se ut som om han är vinnaren och Gud kommer på skam, Gud och alla hans heliga. I verkligheten, i den enda och sanna verkligheten, är Gud alltid vinnaren, likaså den som tror på honom, och Satan alltid förloraren. Den som bevaras i godhet är den som har segrat, **oavsett hur det ser ut att vara.**

Vers 7-8: *"Äran tillfaller alltså er som tror. Men för dem som inte tror har stenen som husbyggarna ratade blivit en hörnsten, en sten som de snavar på, en klippa som de stöter emot. De stöter emot därför att de inte lyder ordet. Så är det förutbestämt för dem."*

Kommentar: Tänk, Gud hedrar oss som tror. Mitt i vår förnedring, mitt i att bli aktade som förbrytare, galna, sekterister, förledare av folket, så hedrar himlen oss, och vi kan känna Anden vittna med vår ande att vi är barn till en Kung, Guds härlighets arvingar.

Men de otroende har inte detta Andens vittnesbörd. De har istället en sten i skon som skaver. Det finns ingen ro för de ogudaktiga, säger skriften. Varför? Jo, ty de har ett tomrum inom sig som gör att de aldrig blir tillfreds. Tomrummet leder till att begär uppstår. Begär efter Mammon, status, njutning, något som kan fylla tomrummet. Men de lyckas aldrig fylla tomrummet, ty det kan bara fyllas av Herren.

Att detta är förutbestämt är ett mysterium. Jag förstår inte predestinationen, utan jag lyfter på hatten och går vidare. Sist och slutligen är alla förutbestämda till himlen.

Vers 9: "*Men ni är ett utvalt släkte, kungar och präster, ett heligt folk, Guds eget folk som skall förkunna hans storverk. Han har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus."*

Kommentar: Ja Herre, jag känner mig inte utvald, som kung och präst då jag sitter här på psyket med andlig munkavel, förbud mot att tala om dig med mina medpatienter. Herre, min ande är förkrossad och nedböjd, jag förtvivlar över mig själv och min galenskap. Men jag tycker mig ha läst i ditt ord att du är nära de förkrossade, och har utvalt dem som ingenting är i världen, för att låta dem komma på skam som är något. O Herre, förlåt min galenskap och upprätta mig igen som du gjorde med Nebukadnessar. O Herre, tack för att du läser dessa rader. Nu förlorar jag mitt ansiktes ljus p.g.a. Zyprexa, men du är mitt hjärtas ljus för evigt, i dig har jag allt, löftenas uppfyllelse och allt, och du älskar mig som jag är, som en labrador eller en mops älskar, älskar du mig. O Herre. Därför älskar jag dig. Be för mig. Amen.

Vers 10: *"Ni som förut inte var ett folk är nu Guds folk. Ni som förut inte fann barmhärtighet har nu funnit barmhärtighet."*

Kommentar: Ja Herre, jag har alltid varit frälst, själv under mina fyra år som ateist var jag hos dig i hemlighet genom att jag var trogen naturen och hundarna, så denna vers kan jag inte applicera på mig.

Vers 11: "*Mina kära, jag uppmanar er som bor här som främlingar att akta er för köttets begär, som för krig mot själen."*

Kommentar: O Herre, mina begär har dött, inte begär jag sex, och inte begär jag mycket mat. Inte begär jag mycket sömn, och inte begär jag fysisk bekvämlighet. Min kropp hänger med dig på korset, på psykmedicinernas kors, och där har den dött från sina begär. Jag saknar dem icke.

"Don't cry for me Argentina
although all earthly hope is gone.
Don't cry for me dear, dear Argentina.
I have a heavenly hope instead."

(Lars Larsen)

Vad jag saknar, är dig, Herre. Min himmelska längtan kan inte släckas. Men även där har jag blivit som ett avvant barn vid sin moders bröst. Jag längtar, men jag skriker inte längre. Även min andlighet hamnade jag att offra som en Isak. Men min Isak lever än. Ja han lever där i mitt inre bakom alla mediciner och all dårskapens förnedring. Och en gång skall han träda fram över stoftet.

Vers 12: "*Uppför er väl bland hedningarna, så att de som säger att ni är onda människor ser era goda gärningar och prisar Gud den dag han kommer."*

Kommentar: Varje fånges undran är om han är i fångenskap för Guds och Kristi skull, eller för någon synds skull som han har gjort. Alla vill så gärna lida för det godas och Jesu skull, så att man hedras av himlen. Men vem är perfekt? Är det inte ofta att man lider fångenskap både för Jesu skull **och** för något dumt man gjort, antingen medvetet eller omedvetet, oftast omedvetet? **Om man än bara lider delvis för Jesu skull, får man heder av himlen**. Det hela är mycket komplext.

Men skulle man bli fängslad för något dumt man gjort, är det inte för sent att göra goda gärningar och uppföra sig väl bland hedningarna. Det är aldrig för sent. Det finns alltid hopp. Även för de sinnessjuka, de schizofrena.

Vers 13: "*Underordna er för Herrens skull all samhällsordning, det må vara kejsaren, som har den högsta makten,..."*

Kommentar: Den här versen är svår att förstå. Man skall ju lyda Gud mer än människor, står det i Apostlagärningarna. Men denna vers står i samband med den förra. Denna vers handlar om att uppföra sig väl. Vår rättfärdighet bör övergå Sveriges lag. Då fälls vi inte för att ha brutit goda lagar, utan för Jesu skull. För att ha brutit mot Antikrists onda system. T.ex. om vi sätts på psyket för att vi ger bort all vår egendom till de fattiga och blir hemlösa, då har vi inte blivit fängslade för att vi inte underordnar oss lagen, utan för att vår rättfärdighet övergår lagen, dvs. för Jesu skull.

Om det är något imperium, låt oss säga Romarriket, som vill ockupera ens land, skall man inte stå det onda emot med väpnade uppror, utan man skall underordna sig kejsaren i detta imperium genom att tjäna och gå i förbön, så att det inte blir krig, utan så at det blir fred, och så att man vinner kejsarens hjärta och angriparnas hjärta, så att de frivilligt ger en de rättigheter man behöver. Det finns hopp för alla.

Vers 14: "*...eller ståthållarna, som är sända av honom för att straffa dem som gör det onda och belöna dem som gör det goda."*

Kommentar: "När allt fungerar som det skall, blir de goda belönade och de onda straffade. Sådan är lagen, när allt är normalt. Men i de sista, yttersta tiderna, då laglösheten tar överhanden, skall detta ställas på huvudet. Då skall det inte gå att köpa och sälja om man inte accepterar Antikrist. Förebilder på detta tillstånd ser vi i den nazistiska regimen i Tyskland för snart hundra år sedan, och i Sovjetimperiet.

Att alla måste ha smartphone för att kunna fungera i samhället är ett tecken på att vi lever i de yttersta tiderna.

Men även då skall vi underordna oss i allt som är gott, och inte göra väpnat uppror.

Vers 15: "*Ty sådan är Guds vilja: genom att göra det goda skall ni tysta munnen på de okunniga och tanklösa."*

Kommentar: Vi skall vara så goda att Satan och Satans män tillslut inte hittar något att anklaga oss för, såsom det gick med Jesus - Pilatus fann honom inte skyldig till något ont, fast Jesus nyss hade utfört tempelreningen. Den gången var det inte ytterst de styrande som fick Jesus korsfäst, men folket, som ropade "Korsfäst, korsfäst!"

Vers 16: "*Var fria människor, men missbruka inte er frihet till att göra det onda, utan var tjänare åt Gud."*

Kommentar: Vi skall vårda vår frihet i Kristus, men inte vara tygellösa. Vi skall vara disciplinerade mitt i vår frihet, så att anden härskar över själen och kroppen. Demonbesatthet kan också leda till tygellöshet. Då skall man be någon äldste att driva ut den onde anden ur en. Psykoser, som kan ha med demoner att göra, kan också leda till tygellöshet, och då skall man lägga in sig frivilligt, om man märker att man glidit in i en psykos. Lägga in sig i psykiatrisk fångenskap. Då är chansen större att den onda anden släpper taget, och man kommer till sig själv. Men när psykosen släpper, skall man tjäna Gud, inte Antikrists system. Och vad detta innebär, må var och en be om att få uppenbarat för sig. Den frågan är komplex.

Vers 15: "*Ty sådan är Guds vilja: genom att göra det goda skall ni tysta munnen på de okunniga och tanklösa."*

Kommentar: Vi skall vara så goda att Satan och Satans män till slut inte hittar något att anklaga oss för, såsom det gick med Jesus - Pilatus fann honom inte skyldig till något ont, fast han nyss hade härjat i templet. Den gången var det inte de styrande som fick Jesus korsfäst, ytterst sett, utan folket, som ropade "Korsfäst, korsfäst!"

Vers 16: "*Var fria människor, men missbruka inte er frihet till att göra det onda, utan var tjänare åt Gud."*

Kommentar: Vi skall vårda vår frihet i Kristus, men inte vara tygellösa. Vi skall vara disciplinerade mitt i vår frihet, så att anden härskar över själen och kroppen. Demonbesatthet kan också leda till tygellöshet. Då skall man be någon äldste att driva ut den onde anden ur en. Psykoser, som kan ha med demoner att göra, kan också leda till tygellöshet, och då skall man lägga in sig frivilligt, om man märker att man glidit in i en psykos. Lägga in sig i psykiatrisk fångenskap*. Då är chansen större att den onda anden släpper taget, och man kommer till sig själv. Men när psykosen släpper, skall man tjäna Gud, inte Antikrists system. Och vad detta innebär, må var och en be om att få uppenbarat för sig. Den frågan är komplex.

* jag är skeptisk till detta idag.

Vers 17: *"Hedra alla, älska era trosbröder, frukta Gud och ära kejsaren."*

Kommentar: Denna vers är en av de svåraste i Bibeln att lyda. Den påminner om versen om att älska sin fiende, be för dem som förföljer en och göra väl mot dem som hatar en. Vem gör detta? Det tillhör den nytestamentliga frälsningen att göra detta. Men även kung David i Gamla Testamentet älskade Saul, sin dödsfiende, och sparade hans liv i krig.

Skall vi verkligen hedra alla? Jo, ty det finns något hedervärt i alla, en gnista av gudomen i alla, även i Putin. Skall vi verkligen hedra även Putin? Ja, enligt denna vers skall vi även det. Det betyder inte att vi inte också kan och bör kritisera Putin. Men vi behöver inte kritisera honom i hat, utan i en anda som samtidigt hedrar det som är gott i honom. Ty i alla, även i djävulen, finns det något gott, om än aldrig så lite gott.

Ryssland är vår närmaste stormakt, så Putin är väl för oss vad den dåvarande romerske kejsaren var för aposteln Petrus. Putin är vår kejsare, på så sätt. Skall vi ära Putin? Det ska vi. Ära det lilla goda som finns i honom.

Och brottslingar och psykpatienter av värsta slag skall vi också hedra. Varför? För att Gud gör det. Gud hedrar alla, älskar alla. Han ser det lilla friska som är kvar i oss, och hedrar det. Det kan aldrig släckas helt, och en gång skall det friska i oss psykpatienter stå fram på stoftet. Vi skall bli helade. Kanske kan vi bli det först med djuren i paradisets skogar, där det inte går att vara galen längre. Ty "skogen helar allt och allt försonar". I Eden går det lika lite att vara galen som en ettåring kan vara galen då den leker ut sina underliga fantasier i sandlådan och i mammas famn.

Vers 18: "*Ni som är slavar, underordna er era herrar, lyd och respektera dem, inte bara de goda och hyggliga utan också de orättvisa*."

Kommentar: Bibeln är främmande för revolt och klasskamp. Vi skall istället med godhet vinna våra herrars hjärta. Vad har alla revolter genom historien lett till? Antikrists rike. Vi skall vinna över de onda genom att vinna dem inifrån, vinna deras hjärtan, allt annat gör det hela bara värre. Därför skall nytestamentligt frälsta inte kriga.

Psykpatienter som är under förmyndare skall också lyda sina förmyndare. De är i samma sits som barn och slavar.

Men även här gäller budet att vi skall lyda Gud mer än människor. Befaller våra herrar och våra förmyndare att vi skall begå synder, skall vi förstås inte lyda. Men vi får inte missbruka detta bud så att vi faller i falsk frihet.

Men är slaveri-institutionen rätt bara för att vi skall lyda våra överordnade? Tusen mil därifrån. Den är faktiskt satanisk.

Vers 19: "*Den som härdar ut i oförtjänta lidanden därför att han har Gud för ögonen, han gör något stort. "*

Kommentar: O Herre, jag är så ledsen för att jag sitter fängslad p.g.a. mina dumheter och dårskaper, inte p.g.a. goda gärningar. Jag trodde i början då jag satt här fängslad, att jag satt för din skull, men nej, jag gör inte det. Jag sitter här för att jag är sjuk, Herre. Finns det något gott i det? Finns det något berömvärt i det? Kanske kan du, med din silverblick, se något värdefullt även i en dåre som mig, jag, avskräde och avfall i denna världen, åsidosatt och ansedd som oduglig för arbete. Kanske det finns något i mig, det goda i mig bland allt sjukt, även i senaste psykos, som får dig att se något värdefullt i min fångenskap, som ger mig skatter i himlen, kanske det att jag vägrar införlivas i Antikrists system, det att jag är så allergisk mot Den Stora Staden, och bara vill leva ursprungligt i skogen. Kanske att jag inte älskar pengar. O Herre, det måste finnas något gott i mig kvar, mitt i allt sjukt.

O jag längtar, Herre, efter att få lida för **din** skull. Så att jag kan glädja mig i mina lidanden, inte bara sitta och grubbla över mina synder och dumheter. Tänk om min nästa psykos inte är någon psykos, utan att min trohet mot dig och ovilja att böja mig för Antikrists system räknas på min sjukdoms konto? Det som jag hoppas skall vara fallet varje gång jag läggs in? Eller kommer jag varje gång att gå till rätta med mig själv, dra fram alla mina omedvetna synder in i det sista, och anse att det inte är för din skull jag sitter fången?

Men Herre, ingen blir någonsin här på jorden helt psykiskt frisk och felfri. Den gode går alltid till doms med sig själv. Men Herre, han tror ock på din kärlek, att ingen av hans dumheter kan skilja honom från din kärlek och din silverblick, som ser himlen i sten och bråte, likt Hjalmar Ekström.

Tack, Herre, för denna goda pratstund med dig.

Vers 20: *"Vad är det för berömvärt i att tåligt ta emot hugg och slag när ni har felat? Men om ni står ut med att misshandlas när ni har gjort rätt, då är det något stort i Guds ögon.*"

Kommentar: Verkligheten är mycket komplex när det gäller denna vers. Ty Satan går omkring som ett rytande lejon, och söker vem han kan uppsluka, inte minst anklaga för sjukdomar, fel och brister, medvetna och omedvetna synder, så att han kan fängsla och plåga de utvalda. Våra bröders anklagare har blivit nerkastad, han som anklagar oss för Gud dag och natt. Inget älskar han så som att hitta något fel hos en utvald, så att han får anledning att straffa henom. Ty då sitter den utvalde där och anklagar sig själv, istället för att glädja sig i lidandena och sjunga lovsånger till Gud som Paulus och Silas i stocken.

Särskilt effektiv är denna Satans metod när det gäller de utvalda som lider av psykiska fel och brister, s.k. mentala störningar. Då vill han inte bara få en anledning att låsa in dem, utan han vill också få dem att räkna psykiska felsteg som medvetna synder. Att det som var sjukt räknas som syndigt. Då har han dem helt i sin våld och kan kontrollera dem så att de inte är

trogna mot sin Gud, av rädsla för psykiatrin. Han vill också få dem att tro att all deras andlighet är psykotisk, så att de skall tappa tron, av pur förtvivlan och uppgivenhet.

Vers 21: "*Det är vad ni har kallats till, ty också Kristus led, för er skull, och gav ett exempel för att ni skall följa i hans fotspår."*

Kommentar: Kristus tog på sig vår synd och vår sjukdom, och kallade oss som är utvalda, inte bara kallade, till att bära på våra axlar världens skuld och sjukdom, ta på oss den, bli en förbannelse på korsets träd, för att andra skall slippa straff. Detta är inte bara en troendes yttersta kallelse, det är varje psykpatients yttersta kallelse. En psykpatient bär världens galenskap i sin kropp, tar på sig straffen för den, tar frivilligt på sig alla anklagelser om psykos och annan sinnessjukdom, bär andras sjukdomar, bär samhällets sjukdomar, "Babylonsjukan", i ett ställföreträdande lidande, som det är få förunnat att förstå. Hjalmar Ekström förstod. Ingen skall behöva pinas för att hen är psykiskt sjuk. Psykpatienten bär tåligt den pina som andra, t.ex. psykopater, förtjänar bättre än psykpatienten, likt Jesus tog på sig Barabbas korsfästelsestraff. Och varför blev Jesus korsfäst? Jo, för att han härjat i templet och sagt sig vara Guds Son. Så många psykpatienter döms för tempelhärjningar och messiaspsykoser, och de korsfästs med Kristus, är korsfästa med Kristus, trots att de hänger där också p.g.a. många dumheter. Men ingen skall behöva straffas för psykisk sjukdom, därför hänger psykpatienterna där för Jesu skull. Vore det berättigat att straffa psykisk sjukdom, då hänger psykpatienten där för sin egen dumhets skull. Men det är inte berättigat att straffa sånt, därför är straffet, inte minst de hemska medicinerna, att bli korsfäst med Kristus, att dela Kristi lidanden. Måste man bruka hemska mediciner mot psykpatienter? Nej, inte måste man. Det är bara att ändra samhället så att psykpatienterna passar i samhället. Ty i urfolkskulturerna passar de. Urfolkskulturerna gör sina "psykiskt sjuka" till schamaner. Psykpatienter passar i paradiset. De är som barnen och Downs syndrom-folket, de tillhör himmelriket. Och varje gång samhället offrar psykpatienten istället för att offra Babylon (den fallna civilisationen) hos sig, korsfäster man Kristus på nytt i de lidanden som psykpatienten måste gå igenom. Det samma gäller när man straffar barn och s.k. "utvecklingsstörda" för det paradisiska i dem som krockar med Systemet, även då offrar man Kristus istället för att ångra sina egna synder. Även på hundars paradisiska vildhet kan man applicera detta. Hundägaren kommer ständigt i valet mellan att offra hundens paradisiska vildhet eller offra Babylon i sig eller i sitt hem.

Kristus offrar alltid sig själv istället för sin nästa när han kommer i knipa. Det är därför han bär världens synder som Guds heliga offerlamm. Våra offer är inte fläckfria och utan lyte. Vi lider ofta p.g.a. egna dumheter, **också**. Men i Kristi blod har vi tillgång till det Allraheligaste, i hans offer accepteras ock vårt offer, vårt blod. Och då blir ock vårt blod ett de heligas utsäde, såsom martyrernas blod är.

Allt lidande och all straff kommer ytterst från djävulen och hans demoner. Inget lidande kommer ytterst från Gud. Eftersom ingen är förtjänt av lidande, eftersom ingen borde lida, ty vi skall älska vår fiende och inte hämnas (så gör Gud), så är i själva verket allt lidande oförtjänt lidande, lidande som liknar Jobs lidande. Och all världens lidande inkluderas i Jesu död, som inneslutet i hans offer, och skall också få del i hans uppståndelse. I Jesus ses allt lidande som heligt lidande, ingen lider så att Gud säger till honom: skyll dig själv, du lider för dina dumheters och synders skull (Gud har nämligen medlidande även med brottslingars lidande). Dock, minns att det finns grader här, att Paulus och Silas' lidande i stocken har mer salighet i sig, har mer del i Jesu offer, än Hitlers lidande under sitt självmord i bunkern 1945. Så jag säger inte i princip emot vers 20 i 1. Petrus brev, 2 kapitel. Men jag bara nyanserar vad

som står där, ty verkligheten är oerhört komplex. Summan av allt: Gud vill ingen syndares död. Eller, syndarens lidande. Han vill inte syndarens lidande, ty han är villkorslös kärlek.

Vers 22: "*Han begick inte någon synd, och svek fanns inte i hans mun."*

Kommentar: Jesus var ren som ett lamm, och har därför fått namnet Lammet, av Gud. Det behövdes för att all världen skulle försonas med Gud på Golgata kors. Syndfrihet i lika stor grad som det nyfödda Lammet, som inte ens kan göra omedvetna fel. Ett lamm kan inte göra fel, lika lite som bina eller skogen kan göra fel. Vi har såna människor ibland oss som inte kan göra fel. Det är de s.k. "utvecklingsstörda" och Downs Syndrom-folket. Jesu oskuldsfullhet och renhet liknade på deras, fast han inte var "utvecklingsstörd" eller "mongoloid". Men Jesus tog på sig alla våra sjukdomar, som en syndabock, därför var han nog lite som dem, också. De psykiskt sjuka är också lite i denna kategori, men de kan göra fel. Kanske inte så mycket medvetna fel, men fel i alla fall, i alla fall omedvetna fel. de kan anklaga sig själva för de fel de gör i psykos eller mani, i "eftertankens kranka blekhet", men Jesus tog på sig även deras sjukdomar och var nog lite som dem, också. Jesus hade inget svek i sin ande. Hans ande var totalt öppen, oskuldsfull och ren, utan lögn, såsom en hunds väsen, och detta väsen kan man se hos schizofrena ibland. Jag har känt det i mig själv i psykos. I psykos är jag nära Gud. Då känner jag mig syndfri och känner att jag älskar hela världen. Alla främmande människor. Total välvilja. Och ändå går det ofta så fel, när jag får lejonet av Juda i mitt väsen. När jag ryter till, går det fel. Började jag hata? Nej. Jag gjorde dumheter, ty jag tappade verklighetskontakten. Jag har så svårt att förlåta mig själv sånt jag gör då, för det kan vara grova fel, som inte alls står i kontakt med den välvilja jag känner för alla. Jag kan känna mig totalt öppen, ärlig, oskuldsfull, välvillig och osjälvisk, och ändå göra skandal. Det här är en gåta för mig. Kan man plocka törnen av äppelträd? Bär ett gott träd dålig frukt? Kanske det är hemligheter här som är fördolda för mig. Som att Herren har använt sig av min dårskap för att väcka folk ur sin syndaslummer. Så att det egentligen var frågan om helig dårskap, inte syndig dårskap. Vanligtvis brukar mina psykoser framstå så för mig när det har gått några år, och självanklagelserna och grämelsen har tystnat. Kanske skall jag förstå min senaste psykos, till sist. O, Herre, jag kan bara säga att jag i min senaste psykos älskade hela världen. Som om jag tagit någon drog. Jag ville verkligen ingen illa. Det vet du Herre. Men sjuk var jag.

Vers 23: "*Han svarade inte med skymford när han skymfades. Han svarade inte med hotelser när han fick lida. Han överlät sin sak åt honom som dömer rättvist."*

Kommentar: Jesus visste inte vad hat och hämnd var. Har jag någonsin känt såna känslor? Inte vad jag kan minnas. Kanske antipati, men inte hat, mot någon människa. Det är hatkänslor och hämndkänslor som är fröet till de flesta synder man begår. Att man inte förlåter. Att man inte vill den andre väl, att man inte unnar den andre lycka. Fanns det något sådant i min senaste psykos? Inte vad jag minns.

Hämnden tillhör Herren, står det. Men Herrens hämnd är kärlekens "hämnd", inte hatets. Herren vill ingens död och lidande, han förlåter t.o.m. de som korsfäst hans egen son. Det är som lammet, som inte kan önska någon något lidande. Om du lider, skyll aldrig på Herren, lika litet som du skall skylla på skogen eller havet. Det finns ingen synd och ingen antipati hos Herren och hos Lammet. Synd och lidande kommer från djävulen och hans demoner.

Vers 24: *"Våra synder bar han i sin egen kropp upp på träpålen, för att vi skulle dö bort från synden och leva för rättfärdigheten. Genom hans sår har ni blivit botade."*

Kommentar: De syndfria bär alltid de syndigas synder, lider i deras ställe så att de, syndarna, skall slippa lida. Så stark är godheten, stark och seg som en åsna eller en get. Djuren har t.ex. fått ta på sig den västerländska kulturens alienation från naturen, dess hat mot allt som är naturligt, genom att de förknippats med något lågt och outvecklat och ointelligent. Att dom skulle sakna ande och själ, att det **djuriska** i människan kopplas till något lågt, smutsigt och demoniskt, osv. Och så har vi rättfärdigat all vår exploatering och allt vårt plågande av djuren i plågsamma djurexperiment och djurfabriker osv. Djuren blir våra syndabockar, som bär våra synder. Dom offrar sig villigt för oss, så att vi kan ha det bra. Genom deras sår har vi blivit botade. Men kan vi exploatera dem i evighet? Kan vi synda på nåden i evighet? En gång kommer tiden då vi inte kan gömma våra synder, då allt blir uppenbart. Det kallas Jesu återkomst, apokalypsen. Då har vi fyllt våra synders mått, och tidsåldern avslutas. Då skall alla syndabockar få martyrernas lön, både djur, växter och människor. Också alla psykpatienter som lidit mycket p.g.a. Antikrist, skall få sin lön. Psykpatienterna, som också var som syndabockar, i och med att de tog på sig skulden och skammen för samhällets galenskap, led i den galne psykopatens ställe, psykpatienterna som ofta inte gjorde ens en fluga förnär, utan bara hade underliga fantasier, lösryckta från verkligheten. Som att de önskade att Putin skulle bomba riksdagshuset i Stockholm, så att kriget skulle få ett snabbt slut. Och så drogades de ner och satt och grämde sig över och anklagade sig själv för dumheten i detta önskemål. Och så går det i psykos efter psykos. Psykpatienterna längtar bara desperat efter att det hemska skall ta slut i samhället, och gör underliga ting utifrån denna längtan, som att skriva böner om att Jesus skall komma snart på St. Clara kyrkas väggar. Och för denna ofantliga längtan och väntan får de lida på korset som syndabockar, fastspikade av dem som **inte väntar,** dem som vill skjuta upp domedagen i evighet.

Vers 25: "*Ni var som vilsegångna får, men nu har ni vänt tillbaka till era själars herde och vårdare."*

Kommentar: Vilka barmhärtiga liknelser Petrus använder när han skall beskriva vårt liv i synden. Så utan fördömande. Vi var som vilsegångna får. Gäller det även djävulen och hans demoner? Ja, det gör det. Tänk på ditt syndiga liv som ett vilsegånget fårs liv. Du har inte vetat var du gick. Lättare att ta emot Herrens förlåtelse då. I dessa Petrus' ord är det som att det ljuder ekon av Jesu oförglömliga ord på korset: "*Fader, förlåt dem, ty de veta icke vad de göra.*" (Luk. 23:34)

Kapitel 3

Vers 1-2: "*Och ni kvinnor, underordna er era män, så att också de som inte vill tro på ordet kan vinnas utan ord tack vare sina hustrur, när de ser hur ni lever i lydnad och renhet."*

Kommentar: Man skall lyda Gud mer än människor, så bara inte ens man befaller en att synda mot Herren Gud, skall hustrun lyda mannen. Om hustrun tar över styret och härskar hela tiden över mannen, så att Guds skapelseordning perverteras, då har det blivit som i Sodom och Gomorra, det är otukt mot Herren Gud, ja perversion, och mannen bör då, om inte hustrun låter sig förmanas, fråga Herren om det är hans vilja att han skall skilja sig från sin hustru. Ty otukt är inte bara att ha sex med någon annan än sin hustru, otukt är också att göra uppror mot Guds skapelseordning, såsom feminismen (den världsliga, dvs. vulgärfeminismen, inte den heliga feminismen) och HBTQ-rörelsen (den världsliga, dvs. vulgär-HBTQ- rörelsen) idag har gjort. All perversion är otukt. Otukt är främst något andligt, det börjar i anden, man

bryter äktenskapet först i anden, och om hustrun börjar härska över sin man* har hon brutit äktenskapet i anden, då är äktenskapet bara en spillra, ett dåligt skämt, något man hoppas bara skall ta slut. Då regerar Satan i äktenskapet. Så allvarligt är Petrus' bud till kvinnan i denna vers. På samma sätt är det i en församling. Har den en kvinnlig ledare/pastor, då tenderar Satan att regera i den församlingen, och all slags modernistiska, onda andar släpps in i församlingen. Ty det naturliga, Guds skapelseordning, är att mannen skall ta huvudansvaret, ty han är den starkaste av de två.

* *(senare tilläggg av mig:)* förbudet mot detta kan bara förstås rätt i ljuset av Ef. 5:21: "*Underordnen eder varandra i Kristi fruktan*." Dvs. både mannen och kvinnan skall underordna sig under varann, ingen ska härska, även om mannen ska ta huvudansvaret, dvs. göra de jobbigaste tingen, det som kräver mest styrka. Detta senare finns även utsagt i Bibeln, i Ef. 5:25: "*I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne.*" Sant herradöme finns enbart i tjänandet, inte i tyrannens eller psykopatens herradöme, såsom Gud och Kristus har visat med sina exempel. Så, mannen har inte heller rätt att härska över kvinnan på världsligt vis. Häri ligger den bibliska feminismens hemlighet.

Vers 3: "*Er prydnad skall inte vara något utvärtes, håruppsättningar, guldsmycken och fina kläder,..."*

Kommentar: När kvinnan tar över i äktenskapet eller i församlingen, leder det ofta till att hon blir fåfäng, och pryder sig så att hon ska överglänsa mannen och locka andra män till sig. Detta är också otukt. Kvinnan skall inte dra all uppmärksamhet till sig, hon ska vara i en stilla ande, ödmjuk och ringa. Det skall också mannen, för den delen, men mannen ska leda, det ska inte kvinnan. En aspekt av den här versen är också att vi skall leva i fattigdom, efterfölja Jesu fattigdom likt Franciskus av Assisi gjorde, och då kan vi inte ha lyxiga kläder och smycken. Detta gäller både kvinnor och män.

Vers 4: "*...utan den inre, dolda människan med sitt oförgängliga smycke, ett milt och stilla sinnelag. Det är dyrbart i Guds ögon."*

Kommentar: Herren låter sig inte imponeras av yttre glans och skönhet, av titlar, utmärkelser, medaljer, utbildningar och meriter. Vad som gäller i hans ögon är vad vi är i vårt inre, han ser till hjärtat och dömer hjärtats tankar och råd. Har vi ett milt och stilla sinnelag, då är vi prydda med ljuvliga kläder i Guds ögon, ja i vita linnekläder, brudedräkten, som är de heligas rättfärdiga gärningar. Detta är fördolt för världen. Sträva efter detta, kära vän, inte efter rikedom i det yttre.

Vers 5: "*Så prydde sig också förr de heliga kvinnorna som hoppades på Gud. De underordnade sig sina män,"*

Kommentar: Denna vers är inte populär i Sodom-Stockholm. Vilka kvinnor klär sig alltid som forna dagars heliga kvinnor här i västvärlden? Kanske bara ortodoxa muslimska kvinnor och katolska nunnor. Bland vanliga kristna kvinnor är detta mycket, mycket ovanligt? Varför? Varför detta slarv med aposteln Petrus bud till kvinnorna? Särskilt bland fundamentalister skulle man tro att detta togs på allvar. Eller, kan man inte räkna ut att man ska göra såhär även om man inte hade Petrus' bud? Att man inte skall klä sig otuktigt och utmanande, på världsligt vis, utan att man skall skilja sig tydligt från världen? Det är mig **helt ofattbart** att kristna kvinnor är så lite intresserade av att följa de bud som är lättast att följa, de som handlar om

vår klädsel, vårt yttre. De kräver ingen sinnesändring, bara att sätta på sig vissa kläder. Hur kan de då vara intresserade av att följa det som svårare är, bud om att vara tålmodig, saktmodig, mild osv., bud om inre egenskaper? Man måste börja med det lättaste, klarar man inte det klarar man inte heller det svårare. Man kan inte tro att man kan läsa i Bibeln om man inte först har lärt sig alfabetet. Yttre ting som klädsel och smycken och frivillig fattigdom är alfabetet i det kristna livet. Det måste vi klara först. Det gör vi när vi omvänder oss. Då slutar vi med vårt gamla liv, med dåliga vänner, otukt, girighet, alla medvetna synder som vi har på vårt samvete - det är att lära sig alfabetet i det kristna livet.

Jag har en djup sorg och förtvivlan över det avfall som regerar bland kristna kvinnor och kristna överlag i Stockholm. Hur få det är som vill skilja sig från världen i sin livsföring. Hur lite som skiljer dom flesta kristna kvinnor från världens kvinnor. Kanske det bara är ord som skiljer. Att de kristna använder andra ord, läser andra ord. Det är ohyggligt.

Vad hade aposteln Petrus sagt om smartphones? Inte ens på den punkten skiljer sig de kristna i Stockholm från världen. Antikrists främsta verktyg verkar vara helt oproblematiskt för de kristna. Men tror ni på allvar att aposteln Petrus hade godkänt smartphones, dessa lyxprylar som gör oss mäktigare än den tidens ståthållare? Och rikare ock? Vad säger Nya Testamentet om rikedom? "*Men ve eder, I somären rika, ty I haven fått ut eder hugnad!* (hugnad betyder "glädje", "tillfredsställelse" eller "tröst")", säger Jesus i Luk 6:24 (försök googla på Ecosia på "ve er som är rika" och "Jesus", eller "Nya Testamentet", så ska du se hur högt de kristna prioriterar dessa ord. Du finner ingenting om det genom att googla).

Vers 6: *"...så som Sara lydde Abraham och kallade honom herre. Hennes döttrar är ni om ni gör det rätta och aldrig låter skrämma er."*

Kommentar: Abraham, Guds vän, kallas av Paulus "De troendes far". På samma sätt är Sara "De troendes mor". Sara lydde Abraham. Trons kärna är lydnad, trohet. Att ta Gud på orden och i tro göra som Hen säger. Man måste då riskera sin säkerhet. Man intar löftenas land genom att steg för steg gå in i det, varje steg är en seger. Men man måste våga ta de där stegen, på Guds ord, och inte låta sig skrämma av Satan och Antikrist. Även om de hotar med livsstids fångenskap. Watchman Nee lät sig inte skrämma, utan satt de 20 sista åren av sitt liv, alltså livet ut, i kommunistiskt fängelse. Kanske hade han inte gjort allt rätt, eftersom han blev chef för en läkemedelsfabrik. Då blir man lätt rik och snärjes i denna världens snår. Men Nee höll likafast ut i tron, och dog i den tro han hade haft i sin ungdom, utan att ge vika för kommunisterna.

Vers 7: "*Och ni män, låt den kunskap ni har fått prägla ert samliv med hustrun, hon är ju den svagare. Visa henne aktning, ty också hon skall få del av livets gåva. Då skall ingenting stå i vägen för era böner."*

Kommentar: I Efesierbrevet 5: 21 står det att "*Underordna er varandra i vördnad för Kristus*". Så mannens herradöme över kvinnan skall inte vara herradöme på världsligt vis, utan sådant som Kristus har, tjänandets herradöme. Så som det står i Efesierbrevet 5:25: "*Ni män, älska era hustrur så som Kristus har älskat kyrkan och utlämnat sig själv för den,..."*

Detta betyder att mannen skall bära de tyngsta bördorna i familjen och äktenskapet, och gå före med gott exempel i offervillighet. Men han skall ändå leda, just genom denna offervillighet och detta ansvarstagande, och inte utanför detta. Mannen skall göra det tyngsta

jobbet, ty han är starkare än kvinnan. Ofta har det i historien, och särskilt i våra tider, varit tvärtom. Att kvinnan fått göra det tyngsta jobbet. Det är fel.

Vers 8: "*Till sist, ni skall alla leva i endräkt och inbördes förståelse, i broderskärlek, barmhärtighet och ödmjukhet."*

Kommentar: Vilka ljuvliga substantiv! Vilka ljuvliga egenskaper! Så fjärran från världens ande. Finns det något av straff-ande i denna vers? Inte ett spår. I Herren finns inget straff, han låter sin sol gå upp över onda och goda. Och ändå uppmanar oss Paulus att stöta ut ur församlingen mycket onda personer. Hur går detta ihop? Kanske vi inte ska få det att gå ihop. Kanske Herren och hans ord är något för stort för oss, så att vi inte kan träda upp det på en formel. Det är som livet självt. Vad är liv? Kan du träda upp det på en formel? Vad hunden säger när hen skäller? Likaså kan du inte förstå allt du själv har gjort, det finns sådana underliga anomalier, som står i bjär kontrast med allt du är. Och du grubblar över dina gärningar och undrar hur man kan plocka usel frukt från ett bra träd (Luk. 6:43). Kanske du inte kan förstå dig själv, och måste överlåta saken åt Herren, att Herren får döma dig. Särskilt om du kände att du inte gjorde gärningen i hat, utan i kärlek. Kanske är det lika svårt att förstå sig själv som att förstå Bibelns ord. Lyft på hatten och gå vidare.

Vers 9: "*Löna inte ont med ont eller skymf med skymf, utan tvärtom: välsigna. Ty ni är själva kallade att få välsignelse."*

Kommentar: Man skall inte önska lidande för någon varelse, hur ond den än är. Ty vi är alla förbundna med varann, och när andra lider, lider vi. Det är därför vi ska hoppas och tro och arbeta för allas slutliga frälsning. När vi välsignar och önskar lycka för folk, då blir vi själva välsignade. Ge, så skall ni få. Det gäller alla situationer i livet.

Vers 10: "*Den som älskar livet och vill ha goda dagar, han skall avhålla sin tunga från det som är ont och sina läppar från svekfulla ord."*

Kommentar: Uppenbarelseboken skriver att "*I deras* (de 144 000) *mun har det aldrig funnits någon lögn, de är fläckfria*." (Upp. 14:5) Swedenborg skriver att änglarna i himlen säger det de tänker. De kan göra så eftersom de inte har nåt ont i sig. Den som har nåt ont i sig, tänker inte högt. Den gömmer sig i mörkret. Den som har ett rent hjärta, har ett öppet, ärligt, rättframt och spontant framträdande, sånt som man kan se att hundarna på gatan har, eftersom de inte har någon synd i sig. När jag är i s.k. "psykos", kan jag smaka något av detta. Att jag inte har något att dölja. Ingen självcensur. Att jag bara har kärlek i mitt inre. Men jag kan då säga mycket konstiga saker, som jag ångrar efteråt. Inte så att jag skulle haft svek, onda ord och lögn i mig. Men så, att när jag säger allt jag tänker, säger jag också dumma ting, eftersom jag bara är en människa, full av fel och brister. Och då blir jag också sårbar, extremt sårbar, och åker fast för mina fel, ty jag avslöjar min dårskap för alla, iställlet för att gömma den i mörkret, såsom vanliga människor gör för att skydda sig själv. Vilken av dessa livsföringarna är att föredra? Ärlighet varar längst, så jag föredrar att umgås med hen i "psykos", ty hen lär jag känna. Icke så hen som gömmer sina dårskaper och fel i mörkret. För den "psykotiske" kommer hens fel fram i ljuset, så att hen kan rätta till dem. För den oärlige sopas felen under mattan, så att hen aldrig kan omvända sig från dem. Men eftersom den "psykotiske" inte döljer sina brister, utan de avslöjas för alla, kämpar hen med den skam som den själsliga nakenheten innebär i vårt samhälle, och andra skäms över henom så att hen sätts under förmyndare. Av samma orsak är Downs Syndrom-folket och alla s.k. "intellektuellt funktionshindrade" under förmyndare. De säger högt det de tänker och anses då för att vara

något "lägre", att de inte klarar sig i samhället på egen hand, fast det kanske är de som är de friska och samhället som är sjukt. De har aldrig syndat, och för mig är det det som är det verkligt friska och synden som är det verkligt sjuka, låga och "intellektuellt funktionshindrade".

Vers 11: "*Han skall undvika det onda och göra det goda, han skall sträva efter att hålla fred."*

Kommentar: Den här versen är synbarligen så enkel och banal, men innehåller rika skatter. Om man lever efter denna vers, blir man nämligen himmelsk millionär, man får en skatt i himlen.

"Saliga är de som håller fred, de skall kallas Guds söner" (Matt. 5:9). Tänk att få vara Guds son. En kungason. En kunga-arvinge.

Tänk om man lydde denna vers i Ukraina. Ja i alla krigshärjade länder. Vilka goda dagar vi skulle se då.

Det finns aldrig något som rättfärdigar krig. Inte ens hotet från AI, (*som jag trodde ett tag på psyket. Mitt tillägg*). Ty maskinerna kommer aldrig att bli intelligentare än människan. Den som menar det är materialist och tror inte att människan har en ande, något gudomligt i sig.

Vers 12: "*Ty Herrens ögon ser de rättfärdiga, och hans öron hör deras bön. Men han vänder sig mot dem som gör det onda."*

Kommentar: Herren ser och hör alla, men särskilt de rättfärdiga, de ingår i Herrens förtroliga råd. Herren står de onda emot, såsom han som det skrivet står står de stolta emot, men det betyder inte att han skulle låta bli att älska dem. Han låter sin sol lysa även över de onda, men de onda ser inte denna sol. I detta ligger Guds bortvändhet från de onda. Inte i att han inte älskar dem, men i att de onda inte älskar Gud, och därför vandrar i mörkret. Skriften talar här på mänskligt vis, liksom den gör över hela linjen. Det vore för komplicerat att alltid förklara bokstavligen vad man menar, i detalj, så Gud talar vårt språk. Vi bör läsa sånt här allegoriskt.

Vers 13: "*Vem kan göra er något ont om ni arbetar för det goda?"*

Kommentar: Det är som att höra de kyniska filosoferna i antikens Grekland, som menade att dygden var det enda viktiga, det enda som människan skulle sträva efter, och dygden kan ingen ta ifrån en, man kan dräpa kroppen, man kan dräpa själen, men inte dygden i människan. Om dygden, och på detta sätt att äga Kristus, är det enda viktiga, och ingen kan stjäla det från oss, då kan ingen göra oss något ont, vare sig med psykmediciner eller vapen, eller genom att ta hedern ifrån oss med onda ord, eller genom att stänga in oss på psykiatrisk långtidsavdelning på livstid; äger vi dygden, att vi arbetar för det goda, då har vi inte förlorat något väsentligt.

Vers 14: "*Om ni också får lida för rättfärdighetens skull är ni saliga. Var inte rädda, låt dem inte skrämma er."*

Kommentar: Har du hört historien om Paulus och Silas i fängelset i Filippi (Apg. 16:22-34), då dessa sattes i stocken, men sjöng lovsånger till Gud och bad mitt i natten? Och så kom det ett jordskalv och dörrarna gick upp och bojorna föll av? Detta är en sann historia om hur

starkt Guds Ande kan vila över en människa, mitt i fängelsets mörka cell, när inget synligt vittnar om Gud. Det vittnar om hur verklig Jesu uppståndelse var för hans lärjungar.

Är detta inte trons innersta väsen, att kunna se Gud när han tas ifrån dig så totalt som han togs ifrån Paulus och Silas? När antipsykotiska psykmediciner tar Gud ifrån dig? Då känner du inte Guds verklighet längre, Gud känns inte längre verklig, men du kan trots det med trons ögon skåda Gud, då ser du Gud med ditt väsen, med ditt liv, med din dygd, detta som ingen kan ta ifrån dig. Kan psykmediciner släcka dina agape-kärlek? Nej, ty den tillhör din vilja, och viljan ligger i anden, och psykmediciner kommer inte åt anden, det innersta i din personlighet. De kommer heller inte åt långtidsminnet, och den icke-mekaniska aspekten av ditt förstånd. Dessa två egenskaper ligger också i anden. De gör att du kan nära din tro genom att minnas Herrens välgärningar, och förstå med ditt andliga förstånd att det övernaturliga måste finnas, att Jesus lever och har uppstått från de döda.

Vers 15: "*Men Herren, Kristus, skall ni hålla helig i era hjärtan. Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp."*

Kommentar: Helgat varde ditt namn, Herre Jesus. Må vi icke missbruka ditt namn eller ditt väsen eller ditt blod, så att vi slarvar med dig och det som är ditt, syndar på nåden, använder ditt namn lättsinnigt i svordomar, eller på annat sätt är vårdslösa med dig. Lär oss att disciplinera oss för att behaga dig, offra allt för att vinna dig.

Vi bör känna vår Bibel så väl, att vi alltid kan redogöra för vårt hopp. Särskilt "the greater hope", hoppet om allas slutliga frälsning. Det bör vi helst vara spränglärda i, så viktigt är det.

Vers 16: "*Men gör det ödmjukt och respektfullt i medvetande om er goda sak, så att de som talar illa om ert fromma liv i Kristus får skämmas för sitt förtal."*

Kommentar: Vi bör inte tvista och strida verbalt, utan redogöra för vårt hopp i en vänlig och mild ande, så att vår motståndare minns detta intryck, och i sanningens ögonblick ger oss sitt erkännande och skamset erkänner sitt misstag.

Vers 17: *"Bättre lida för goda gärningar, om det är Guds vilja, än för onda."*

Kommentar: Verkligheten är väldigt komplex, ofta lider vi p.g.a. en blandning av goda och dåliga gärningar. Men förstås finns det grader här, att vissa lider mer p.g.a. dåliga gärningar, och andra lider mer p.g.a. goda gärningar.

Vers 18: "*Kristus själv dog ju för era synder, en gång för alla. Rättfärdig dog han för er orättfärdiga för att leda er till Gud. Hans kropp dödades, men han gjordes levande i anden,"*

Kommentar: Här skall det vara "...men han gjordes levande av Anden". Annars låter det som om Jesus inte uppstod fysiskt från de döda, utan bara att hans ande levde vidare efter kroppens död. Vi vet att apostlarna inte trodde på detta senare sätt.

Vers 19: *"...och så kunde han stiga ner och predika för andarna i deras fängelse."*

Kommentar: Enligt detta skriftställe verkar det vara möjligt att bli frälst efter döden. Fängelset för dessa andar tror jag är Den Stora Staden eller Babylon i andevärlden. Det är inget helvete i medeltida katolsk bemärkelse, det är en sekulär civilisation där man försöker

glömma Gud, och där man lever efter alla sina begär och lustar, njuter sina lustar. Men det är inget paradis, men de har det bättre än på jorden. Vem som helst i Den Stora Staden kan börja vandra snabbt mot Den Himmelska Staden (alla i Den Stora Staden utvecklas dock sakta mot det bättre), och många gjorde det efter att Jesus varit där efter sin död och före sin uppståndelse. I Den Stora Staden finns det evangelister som förkunnar ordet: *"Och Anden och bruden säger "Kom!" Och den som hör det skall säga: "Kom!" Och den som törstar skall komma. Och dem som vill skall fritt få dricka av livets vatten."* (Upp. 22:17). Den himmelska Staden, Edens portar, är alltid öppna. (Upp. 21:25) Det är som det gamla ordspråket säger, "Så länge det finns liv, finns det hopp". Det kan alltid bli bättre i livet efter döden, särskilt om man vill. Men till slut skall Gud inte respektera vår vilja att förbli i fördärvelsens Stad, utan skall tillintetgöra hela dödsriket, där denna Stad ligger, i eldsjön. Då blir vi alla frälsta, ty då finns inte civilisationen mer, vi återgår alla till naturen.

Vers 20: "*De hade en gång vägrat att lyssna, när Gud tålmodigt väntade i Noas dagar, medan arken byggdes i vilken några få, bara åtta människor, räddades genom vattnet."*

Kommentar: Här har vi en nytestamentlig bekräftelse på att historien om Noa och syndafloden är sann. Tänk, bara åtta människor blev frälsta den gången. De övriga kom till andarnas fängelse, Den Stora Staden i andevärlden. De vägrade lyssna till Noas varningar om syndafloden, och gick därför förlorade. I ändens tid går man likaså förlorad till fängelset i avgrunden, så att man inte får vara med i den första uppståndelsen, om man inte hörsammar Bibelns varningar mot att följa Odjuret, och tillbe dess bild. Odjuret är den antikristliga civilisationen i ändens tid, och Odjurets bild är kanske AI och robotväldet, Virtual Reality och dylikt. De flesta kommer till Den Stora Staden i andevärlden i ändens tid, om vi skall tro Uppenbarelseboken. För de har trivts i den Stora Staden och har gjort sig rika på Den Stora Staden. Det är majoriteten. Det är enbart en liten minoritet som får del i den första uppståndelsen, som är att bli Eden-lik, och få vistas i Eden under Tusenårsriket, och i de små domedagsstäder som finns här och där i dödsriket. De som kommer till Den Stora Staden i Tusenårsriket sover i denna stad i tusen år, de är en del av Satan som skall bindas för tusen år, och de sover för att deras tankar och mentala verksamhet inte ska fresta de heliga. I Tusenårsriket går det inte att bli frestad. I slutet av Tusenårsriket, när tusen år har gått, skall de som har varit sovande i Den Stora Staden i dödsriket, få besöka Eden och få chansen att ta emot Eden-likheten. Alla i dödsriket skall då få denna chans. Men Satan släpps också lös, så att han kan fresta dem att välja Den Stora Staden, i dödsriket. De kommer alltså på val. Om de i detta sista och avgörande val väljer Babylon, då är deras öde förseglat, och de skall vara i dödsriket när dödsriket kastas i den brinnande sjön, och där skall de bli till stoft, och gro och spira till något annat, de får inte vara människor längre. De blir kanske blommor, insekter eller bakterier. Men dessa som blir sånt är en minoritet av mänskligheten.

(Obs. att detta var min syn på saken för ett år sedan, jag har ändrat min syn numera, till att tro att alla varelser når fullkomligheten till sist, alla människor förblir människor, blir frälsta som människor. Detta är en svår och knivig fråga)

Vers 21: "*På motsvarande sätt räddas ni nu av vattnet i dopet, som inte innebär att kroppen görs ren från smuts utan att man med gott uppsåt vänder sig till Gud. Och ni räddas genom att Jesus Kristus har uppstått,..."*

Kommentar: Det är inte vattnet i dopet som frälser, utan det förbund man ingår med Gud om att vända sig från sina synder till Gud. Och denna omvändelse sker i kraft av Jesu Kristi uppståndelse. Likt syndaflodens vatten kom och renade jorden på Noas tid, från synden, så

kommer nu dopets vatten och renar oss i, primärt i kraft av Jesu uppståndelse, och, sekundärt, i kraft av vår omvändelse, ty vi måste samarbeta med Gud.

Vers 22: "*...han som har stigit upp till himlen och sitter på Guds högra sida, sedan änglar, makter och krafter har lagts under honom."*

Kommentar: Att Jesus sitter på Guds högra sida betyder inte att han är jämbördig med Gud, utan ungefär att han "är Guds högra hand". Ty Jesus säger i Joh. 14:28 att "*Fadern är större än mig"*. Men ändå är Jesus högre än änglarna. Om man skulle illustrera det, blir det ungefär såhär: Gud på toppen. Jesus under honom, sedan, alla de fullkomliga änglarna, och sedan alla människorna. De icke-mänskliga varelserna bor helt i Gud, och kan ses som inneslutna i Gud på toppen.

KAPITEL 4

Vers 1: *"När nu Kristus har lidit med sin kropp skall också ni väpna er med hans sätt att tänka. Ty den som lider med sin kropp har slutat att synda."*

Kommentar: Ingenting i världen är ett lika effektivt botemedel mot synden som lidandet. Inte bara själsligt lidande, utan även, och i synnerhet, kroppsligt lidande. Lidande får oss att stanna upp och söka Gud, så att vi inte syndar längre. Jesu sätt att tänka om lidandet var just detta; att lidandet hindrade honom från att synda, att lidandet var kortaste vägen till Gud. Vi ska väpna oss med samma tankegång.

Vers 2: "*...Så att han resten av tiden här i sin kropp inte lever efter sina mänskliga begär utan efter Guds vilja."*

Kommentar: Petrus ser det alltså som fullt möjligt att vi en gång för alla slutar synda medvetet (han menar inte att vi aldrig mer gör några misstag), och lever så gott som utan att synda resten av vårt liv, färdig med synden en gång för alla.

Vers 3: "*Länge nog har ni levt som hedningarna vill, med utsvävningar, liderlighet, fylleri, fester, dryckeslag, och brottslig avgudadyrkan."*

Kommentar: Helig Andes fullhet, men inte utsvävningar, sunt sexliv, men inte liderlighet, Andens dop, men inte fylleri, heliga fester, men inte hedniska fester, konferenser med Andens ledning, men inte dryckeslag, dyrkan av den Ende Guden, inte brottslig avgudadyrkan.

Vers 4: *"Därför blir de förvånade när ni inte längre vill följa dem i deras omåttliga lastbarhet, och då hånar de er."*

Kommentar: Denna vers påminner mig om tiden på högstadiet efter min omvändelse till Gud som 12-åring, då jag fick smaka på mina skolkamraters förakt över att jag var så sträng och gammalmodig. Även den dag idag kan jag känna förakt för min gammalmodighet, från vissa folk. Förakt över väckelsekristendom, läseri, puritanism. Detta slags kristendom blir jag aldrig färdig med.

Vers 5: "*Men de skall få svara inför honom som står redo att döma levande och döda."*

Kommentar: De kommer att få läsa om sitt liv i sin himmelska biografi, och förstå att de gjort fel. "*Detta är domen, att ljuset har kommit till världen*", säger Jesus i Joh. 3:19. Någon annan dom finns inte. Och eldsjön som skall bränna upp de ogudaktiga är ljushavet från Jesu milda kärlek inför vilket inget ogudaktigt kan leva. När allt blir Ljus i alltings återupprättelse, försvinner därför också de ogudaktiga, blir till stoft. De har ingenstans att gömma sig längre. Det hela sker organiskt, inte som ett utifrånkommande straff. Så om du inte räds Jesu sannings och milda kärleks ljus, då har du inget att frukta på domens dag.

Vers 6: "*Ty därför förkunnades evangeliet också för dem som nu är döda: även om de som människor blev dömda kroppsligen, skulle de få leva andligen, som Gud."*

Kommentar: I King James bibeln står det inte "som Gud", utan "i enlighet med Gud".

Här har vi ännu ett vittnesbörd om att det går att bli frälst även efter döden. Varför skulle evangeliet annars predikas för de döda?

I King James står det också "i enlighet med människor" istället för "som människor". Alltså människor kan döma oss till helvetet när vi dör, men Gud är barmhärtig, och det är aldrig för sent. Så länge det finns liv (alltså inte bara fysiskt liv) så finns det hopp. Helt tills alltings återställelse, då de gudlösa skall bli till stoft, står Gud med kärlekens blåsbälg och blåser på den sista gudsgnistan i människan, som aldrig kan slockna, för att få den att flamma upp i kärlek. Och Hen skall lyckas till sist, även om det betyder att människan ifråga blir något annat än människa till sist.

Vers 7: "*Men nu är slutet på allting nära. Var då samlade och nyktra, så att ni kan be."*

Kommentar: Om Petrus kunde säga sådär på sin tid, hur mycket mera vi, nu när vi har vetenskapsmän som miljöprofessorn Guy McPherson som säger att mänskligheten kommer att dö ut omkring 2026. Tänk, enligt en ateistisk vetenskapsman har vi bara fyra år kvar till alltings slut. Fyra år. Och datumet backas upp av klimatvetenskapsmän som Sam Carana. Så det är inte bara Guy McPherson som säger det. Jag hoppas McPherson och Carana har rätt. Herre, kom 2026. Det är lagom tid att förbereda sig. 4 år. Vad hände för fyra år sedan? Jag fick min tro tillbaka i en andedopsupplevelse. Det var inte så länge sedan. Jag ska hålla ut i fyra år till. Vara samlad och nykter och vaka och be så jag kan känna hur nära Jesu återkomst vi är. Om till och med ateister säger att det är nära, måste det vara nära på allvar. Jag tror Moder Jord ger upp andan i samma stund som den sista människan dör ut. Ger upp andan och uppstår från de döda, till att bli "En Ny Jord".

Vers 8: *"Framför allt skall ni älska varandra hängivet, ty kärleken gör att många synder blir förlåtna."*

Kommentar: När jag är riktigt nära Gud känner jag att jag älskar hela världen, alla varelser utan undantag. Att jag önskar alla total lycka. Jag känner också att jag förlåter hela världen, allt ont varje varelse har gjort, och allt jag har gjort också.

Vers 9: *"Var gästfria mot varandra utan att knota".*

Kommentar: Ja den som hade privilegiet att ha något eget ställe att bo på, så att man kunde bjuda hem hemlösa att sova över hos sig, utan att någon skall lägga sig i det. Det gör ingenting om dessa hemlösa stjäl något någon gång. De behöver väl det stulna mer än mig.

Man bara hoppas att de inte knarkar eller dricker. Såna skall man inte bjuda hem. Inte jag i alla fall, som är svag för droger.

Vers 10: "*Tjäna varandra, var och en med den nådegåva han har fått, som goda förvaltare av Guds nåd i dess många former."*

Kommentar: Såsom vi alla skall underordna oss under varann, så skal vi också tjäna varann, utan tydliga hierarkier. Fullt ut genomförs detta bara i den högsta himlen, där Gud är den ende ledaren, men i alla lägre himlar strävar man efter denna hierarkilöshet, där man inte ser sig stå över någon annan varelse, inte ens hundarna och insekterna. Även dem tjänar man. Sann ödmjukhet handlar om detta.

Vers 11: "*Den som talar skall komma ihåg att han får sina ord från Gud, den som tjänar att han tjänar med den styrka Gud ger. Låt Gud förhärligas i allt detta genom Jesus Kristus. Hans är härligheten och makten i evigheters evighet, amen."*

Kommentar: Vi har ett löfte i skriften om att Anden skall inge oss vad vi skall tala i rättan tid. Så att våra ord blir som Guds Ord. Vi har också ett löfte om att som din dag är, så skall ock din styrka vara.

Vers 12: "*Mina kära, bli inte överraskade av det eldprov ni måste gå igenom, som om det vore något oväntat som hände er."*

Kommentar: Många av oss troende har säkert stött på versen 2.Tim. 3:12: "*Så kommer var och en som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus att förföljas.*" Kanske vi läste den efter vår omvändelse och beräknade omkostnaderna för vår efterföljelse av Jesus. Skulle vi våga vara radikala kristna? Vi visste nog vad det kostade. Och om vi då gick och offrade allt för Jesus, blev vi kanske inte överraskade eller besvikna över att eldprov efter eldprov kom över oss.

Över huvudtaget är det sunt att inte ha höga förväntningar på jordisk, världslig lycka. Vi väntar istället oss en förandligad, himmelsk sådan, som inga förföljelser kan röva från oss. Den har ingenting med ägodelar eller yttre framgång att göra. Den är akvariefiskens stilla tillfredshet och glädje över vattnet den simmar i. Mer än så behöver den ej. Den är lycklig i fångenskap ock. Hundarna har något liknande. Skriften beskriver det som så: "*Om ni har mat och kläder skall ni låta er nöja med det."* **Inte ens friheten från fångenskap gick med i dessa Paulus' krav på livet.**

Vers 13: "*Gläd er istället över att ni delar lidande med Kristus, ty då får ni jubla av glädje också när hans härlighet uppenbaras."*

Kommentar: Att lida för Kristi skull är som att få en skatt i himlen. Varje gång vi lider får vi mera himmelska skatter på vårt himmelska bankkonto. Vi kan inte ta ut rikedomen än, men vi kan glädja oss över den, och en gång skall vi få del i rikedomen, vid Jesu återkomst, då blir vi inget mindre än Kristi medarvingar till Guds härlighet*. Innan dess är vi frälsta i hoppet, arvingar i hoppet. Vi har hela rikedomen i himlen på ett sätt, men enbart i hoppet. Och det hoppet ger oss glädje - en rikedom i sig.

* Guds härlighet är inte som civilisationens/Babylons rikedomar, den är som Naturens rikedomar, det är Naturens härlighet vi ärver, att få återgå till Naturen.

Vers 14: *"Saliga är ni om ni skymfas för Kristi namns skull, ty härlighetens ande, Guds ande, vilar över er."*

Kommentar: Jag minns ett gammalt fotografi av mig när jag led som mest av mina psykmediciner, det var 2008, efter min första inläggning på en psykiatrisk avdelning. Det var förfärligt den gången, det var som om mitt inre liv hade dött, och jag bara var en zombie, en levande död, med namnlösa plågor. Men på det där fotografiet var det ett sådant vackert skimmer i mitt ansikte att jag aldrig har sett något liknande när det gäller mig. Jag tror det var härlighetens ande som vilade över mig, mitt i plågan.

Det leder mig till nästa fråga: Har mina lidanden i psykvården varit för Kristi namns skull? Då faller mina tankar på den där ekorren som fick mig att inte rymma utan ge mig frivilligt till psykvården vid min första tvångsinläggning på psyket sommaren 2008 (jag har skrivit om det förr på mina bloggar). Jag mötte ekorren i skogen, när jag rymde från mitt barndomshem (för att vinna tid) innan ambulansen kom för att hämta mig, och jag frågade ekorren i beslutsångest vad jag skulle göra, och ekorren svarade klart och tydligt, genom telepati: *"Gå och lid med Kristus*". Då visste jag genast vad jag skulle göra. Så enligt ekorren i alla fall, var mina lidanden i psykiatrin efter det, lidanden för Kristi skull. Trots att det var självmordstankar och ätstörningsliknande tankar som fått psykiatrin att plåga mig från första början. Och varje gång, efter det, som psykiatrin har plågat mig, har det varit p.g.a. någon psykisk defekt hos mig. Men har det också varit för Kristi skull? I mina psykoser, dessa som jag alltid blir fast för, är jag nästan alltid mycket nära Gud, är i ett mycket andligt tillstånd av total utblottelse (kenosis). Jag gör många grova misstag i detta tillstånd, som jag ångrar efteråt, men jag vet inte vad jag gör. Blir jag då fast för Kristi skull? Ja, det också. På samma sätt som det skulle vara för Kristi skull om en s.k. "utvecklingsstörd" satt inlåst på psyket för psykiska defekter.

Vers 15: "*Det får inte hända att någon av er måste lida som mördare eller tjuv eller därför att han gör något annat ont eller blandar sig i andras angelägenheter."*

Kommentar: Eftersom ingen av oss är perfekta, kommer Satan alltid att anklaga oss för och plåga oss för våra fel och brister i Jesu efterföljelse, däribland psykiska defekter. Så även när vi lider främst för Kristi skull, vill Satan få det till att vi lider mest för våra misstags och defekters skull (som vi också förstås har gjort), för att vi inte skall kunna glädja oss över våra lidanden, utan sitta i fångenskapen och anklaga oss för våra misstag och omedvetna synder (Satan kallas "våra bröders anklagare" i Bibeln, se Upp. 12:10). Satan är särskilt mån om att säga oss att vi nog förstod när vi egentligen inte förstod, när vi handlade i okunnighet och således gjorde omedvetna synder. På samma sätt skrivs all vår radikalitet i Jesu efterföljelse på våra psykiska sjukdomars konto, för att vi inte skall tro att vi lider för Kristi skull, och så kunna glädja oss över våra lidanden. Så lömsk är Satan.

Vers 16: *"Men lider han som kristen skall han inte skämmas utan förhärliga Gud just som kristen."*

Kommentar: Man skall inte skämmas, även om man inte har varit perfekt och kanske plågas delvis för sina misstags skull. Och man skall ge Gud äran för att ha aktats värdig att lida för hans skull. Ja för att Gud ansåg en stark nog för att prövas på detta sätt, så at man kunde få en ännu större rikedom i himlen, dvs. i sin ande. Det skall tas som ett hedersbevis, detta att få lida för Kristus.

Vers 17-18: "*Ty nu är tiden inne för domen, och den börjar med Guds hus. Men om den börjar med oss, hur blir då slutet för dem som inte vill tro på Guds evangelium? Om den rättfärdige blir räddad med knapp nöd, hur skall det då gå med den ogudaktige och syndige?"*

Kommentar: Läs inga krav på hämnd i denna text, så att den skulle implicera ett evigt helvete för de ogudaktiga efter döden. Det är monstruöst. Det är ett ofattbart överdrivet straff. Är inte synden ett straff nog i sig själv, är inte ett syndigt liv utan Herren sitt eget straff, fruktansvärt i sig själv, även om det inte blev något straff efter döden? Ja, det räcker som straff långa vägar, ja, jag önskar inte det min värsta fiende. Om man inte känner så, har man missförstått synden, då anser man synden ha något av Guds härlighet fast den inte har det, utan bara är nöd och elände och onatur, efter en alldeles kort njutning, primitiv njutning i ordens värsta bemärkelse.

Men det kommer även konsekvenser för den ogudaktige efter döden. Inte får hen vara med i Tusenårsriket, och inte får hen vara människa i evigheten, kanske solros och bi istället. Är det inte straff nog? Att inte som människa få vara med Jesus i evigheten? Om inte det är straff nog, värderar vi det inte särskilt högt att få vara med Jesus i evigheten.

Notis: Jag tror numera på alla varelsers fullkomliga upprättelse till slut, dvs. alla människor får sin mänsklighet totalt återupprättad. Men när jag skrev det här trodde jag på en blott delvis återupprättelse.

Vers 19: "*Därför skall de som lider efter Guds vilja överlämna sitt liv åt sin trofaste skapare och göra det goda."*

Kommentar: Är det Guds vilja det vi lider? Det finns lidande som inte är Guds vilja. Att slita i tjänst för det antikristliga är inte att lida efter Guds vilja, så t.ex. att jobba i en fabrik som sätter ihop datorer. Vi bör pröva oss, om vi lider efter Guds vilja. Svält hellre, med din familj, än att göra något mot Guds vilja. Då lider du efter Guds vilja. Och då skall du bara överlämna ditt liv åt Gud och ta emot det som kommer som en fågel i skogen eller som liljan på marken, alltmedan du gör det goda, inte längre det onda. Ty den som vinner sitt liv genom at lyda Antikrist, skall förlora det, och den som förlorar sitt liv genom att inte lyda Antikrist, skall vinna det.

Kapitel 5

Vers 1-2: "*Till era äldste riktar jag nu denna maning, jag som själv är en av de äldste och kan vittna om Kristi lidanden, jag som också skall få dela den härlighet som kommer att uppenbaras:*

Var herdar för den hjord som Gud har anförtrott er och vaka över den, inte av tvång utan självmant, så som Gud vill, inte av vinningslystnad utan av hängivenhet."

Kommentar: Ärlig kyrkotukt har försvunnit mer och mer ur västerländsk kyrklighet. Nu tillåts allt, inte minst högteknologin, och Världen sipprar allt mer in i Guds församling. Det är fruktansvärt, så fruktansvärt att jag skulle gå så långt som avdöde gamle profeten Harold

Camping (1921-2013), som sa att Satan regerar i alla kyrkor (se denna artikel från 2021, där det står, under rubriken "Apocalypse 2.0: 21 May 2011":

"*But Camping went even further, stating that Satan was now ruling every local church throughout the world, and that this was now the time of 'Great Tribulation' spoken of by Jesus.")*

Camping menade att sedan 1988 har Satan tagit över alla etablerade kyrkor, alla organiserade kyrkor. Detta rimmar väl med att den antikristliga Trosrörelsen fick sitt genombrott på 80-talet, inte minst i Sverige.

Där det finns kyrkotukt kvar, styrs den ofta av maktfullkomlighet, vinningslystnad och penningbegär, begär efter att bli nåt stort i Antikrists rike. Idag kan kyrkan enbart vara ren om den är helt underground som en inofficiell husförsamling.

Vers 3: "*Uppträd inte som herrar över dem som kommit på er lott, utan var föredömen för hjorden".*

Kommentar: Det här är eko av ord som Petrus har hört från Jesu egen mun. Det är orden i Matt. 20: 25-28: "*I veten att furstarna uppträda mot sina folk såsom herrar, och att de mäktige låta folken känna sin myndighet. Så är det icke bland eder; utan den som vill bliva störst bland eder, han vare de andras tjänare, och den som vill vara främst bland eder, han vare de andras dräng, likasom Människosonen har kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många."*

Det här är så upphöjda ord att de måste komma från Guds Son. De sätter standarden för ordningen i Guds rike, för hierarkin i Guds rike. Den hierarkin är en organisk hierarki, där man inte befaller i lydnad, utan där man vinner den andres hjärta genom att vara ett exempel i kenotiskt tjänande, i självutgivelse.

Vers 4: "*Då skall ni, när den högste herden träder fram, krönas med ärekransen som aldrig vissnar."*

Kommentar: Tänk om vi en gång kan säga som Paulus, i 2. Tim. 4: 7-8: *"Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på »den dagen», och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkommelse."*

Då skall vi helt säkert tycka att den segerkransen var värd allt det lidande vi gått igenom. Vilken jubel på den dagen!

Vers 5: *"Och ni yngre, underordna er den som är äldst. Men för er alla gäller: klä er i ödmjukhet mot varandra, ty Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka visar han nåd."*

Kommentar: Det ena inte utan det andra, ty allt hänger ihop. Bara om de äldste underordnar sig Herren, kan de yngre underordna sig dem. Ty om de äldste i församlingen släpper in Världen i församlingen, måste de yngre protestera. Historiskt är det dock ofta så att de yngre släpper in Världen och de äldre protesterar, håller tillbaka. I vår tid, sedan 60-talets ungdomsrevolter, har ungdomen i praktiken tagit ledningen i församlingarna, och då tänker

jag på de karismatiska församlingarna, där det nyaste och hippaste, kommande från ungdomen, är det som styr, inte minst i musiken, och teknologin. Det är fruktansvärt, helt emot Guds skapelseordning, lika fruktansvärt som mediefeminismen.

Vers 6*: "Böj er alltså ödmjukt under Guds starka hand, så att han upphöjer er när tiden är inne."*

Kommentar: Vi skall inte ta ut vår lön i förskott, vilket vi gör om vi börjar leva i lyx och rikedom och världsligt herradöme. "De har fått sin lön", säger Jesus om sådana. Nej, vi väntar tåligt till vår dödsdag och Jesu återkomst. Då smakar lönen så mycket bättre och den räcker i evighet, Livets Bok vittrar aldrig, och vi vinner en evig heder.

Vers 7: *"...och kasta alla era bekymmer på honom, ty han sörjer för er."*

Kommentar: Vem är denna "er"? Är det alla? Ja, det är alla. Löftet gäller alla. Gud sörjer för alla. Eller som David säger i Psalm 145:9: "Herren är god mot alla." Vårt största bekymmer är ofta hur det ska gå med de ogudaktiga och kanske också de psykiskt sjuka. Men dessa bekymmer får vi också kasta på Herren, ty han skall sörja för dem alla.

Vers 8-9: *"Var nyktra och vaksamma. Er fiende djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter någon att sluka. Håll stånd mot honom, orubbliga i tron. Kom ihåg att ni får utstå detsamma som alla era bröder här i världen."*

Kommentar: Denna vers får en att tänka på Upp. 12:10b: "*...Ty våra bröders anklagare har störtats ner, han som anklagade dem inför vår Gud både dag och natt.*" Satan slukar oss om han får oss att lyssna på sina anklagelser. Då kan han få oss modlösa, deprimerade, håglösa, apatiska, så vi t.o.m. förlorar tron. Inte minst vill Satan att vi förlorar tron på alltings slutliga återupprättelse. Mest genom att säga att för dig finns inget hopp. Satan vill ju att Babylon, Den Stora Staden, Civilisationen, alltså helvetet, skall vara i evighet. Tar den slut, har ju han förlorat. Så tänker han. Och de som inte vill vara med på denna civilisationens eviga expansion, alla deras fel och brister och synder blåser han upp till ohyggliga proportioner, för att de ska känna sig underlägsna och böja sig för hans rike. Denna anklagaranda kan befinna sig i vanliga, präktiga människor, som Satan använder sig av för att bryta ner de heliga. Att tjäna Antikrists rike är huvudsynden, generalsynden, idag, och ingen blir anklagad för det idag. Men vägrar du tjäna Antikrists rike, kommer dina småsynder att blåsas upp till huvudsynder, alla synderna, och detta för att bevisa att du genom att vägra tjäna Babylon vägrar tjäna Gud. Satan är illistig.

Vers 10*: "Men om ni nu får lida en kort tid skall Gud, som skänker all nåd och har kallat er till sin eviga härlighet genom Kristus, upprätta er, stödja er och ge er fasthet."*

Kommentar: Detta är ett löfte till de Petrus skriver till att de skall nå målet, den slutliga frälsning som de är kallade till, Guds eviga härlighet genom Kristus. På engelska, i King James Bibeln, står det "perfect you" istället för "upprätta er".

Hur kan Petrus ge ett sådant löfte? Trodde han på "en gång frälst alltid frälst?" Nej, en sådan lära finns inte i Bibeln, så det enda som gör att Petrus kan ge ett sådant löfte är att han är säker

på att alla blir frälsta till slut, frälsta och fullkomnade. Då kommer första Petrusbrevets läsare att nå målet även om de skulle, p.g.a. otro, gå 40 år i öknen.

Vers 11: "*Hans är makten i evighet, amen."*

Kommentar: Vad betyder detta egentligen? Att Gud har makten? Är det inte att han kan göra det han vill, att hans plan för mänskligheten kommer att fullbordas? Och vad är hans plan, vad är hans mest heliga och fördolda vilja? På detta ger oss första kapitlet i Efesierbrevet 9-10, ett klart svar: "*Och han har yppat sin viljas hemlighet för oss, det beslut om Kristus som han hade fattat från början och som skulle genomföras när tiden var inne: att sammanfatta allting i Kristus, allt i himlen och på jorden*." I King James Bibeln står det "*...He might gather together in one all things in Christ."* Samla ihop till ett alla ting i Kristus. Det innebär en omskrivning av 1. Korintierbrevets fras att Gud skall "*bli allt i alla*." Och i följande vers står det att vi är förutbestämda till detta av honom som låter allt ske efter sin vilja och sitt beslut. Även Swedenborg lärde i boken "Om Guds försyn" att vi är predestinerade till himlen.

I vår vers i första Petrusbrevet står det alltså att Gud i all evighet skall ha makten att frälsa oss. Och sedan "Amen" på det. Det ska ock ske.

Vers 12: "*Genom Silvanus, som jag vet är en pålitlig broder, skriver jag dessa korta rader för att stärka er och för att bekräfta att här verkligen är fråga om Guds nåd, som ni skall stå fasta i."*

Kommentar: Jag hade önskat att alla som berättade om paranormala upplevelser och ljuva änglabesök hade varit lika ivriga som Petrus här att bekräfta att upplevelsen var sann, genom t.ex. underskrift eller andra bekräftbara upplysningar, så att inget rum fanns för tvivel.

Vers 13: "*Församlingen i Babylon, utvald liksom ni, och min son Markus hälsar er."*

Kommentar: Många teologer menar att Babylon här är ett kodord, en omskrivning av namnet Rom. Jag menar att Petrus faktiskt var i det bokstavliga Babylon, i Mesopotamien, när han skrev detta brev. Att hans missionsfält sträckte sig ända dit.

Vers 14: "*Hälsa varandra med kärlekens kyss. Frid åt er alla som lever i Kristus."*

Kommentar: I Ryssland finns det en tradition, hur gammal den är vet jag inte, att männen i de kristna församlingarna, åtminstone pingstvännerna, hälsar varann med en kyss på munnen. Då är det detta skriftställe de följer.